

17. 12. 2009
1. številka

Pr(a)va beseda
Bevka

OŠ Franceta

Ljubljana



Yva Strumbelj **POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM**

KLICAJ

INTERVJU

RITEM & FILM

MED PLATNICAMI

SVET ŽIVALI

IZPOD PERESA ...

POTUJEMO

MED ODMOROM



Osnovna šola
Franceta Bevka
Ulica Pohorskega
bataljona1
Ljubljana

Tel. št.:
(01) 568 7010

Faks:
(01) 568 2323

E-pošta:
O-fb.lj@guest.arnes.si

Uvodnik

Prišlo je novo šolsko leto. In s tem nov začetek za mlade novinarje. Letos je naša ekipa maloštevilna, ampak toliko bolj zagnana. Komaj smo čakali, da začnemo pripravljati šolski časopis. Ko novinar dobi v roke sveže natisnjen izvod časopisa, ki še diši po črnilu in tiskarni, je to zanj največja pohvala in nagrada, ki kaže na njegovo pridno delo. Nova ekipa pa si je seveda zaželela tudi novo ime. Kar nekaj ur novinarstva smo tuhtali in si razbijali glave, nato pa je nekomu prišlo na misel ... **Pr(a)va beseda**. Naša prva beseda in prava beseda. In smo začeli pisati. Zaradi maloštevilnosti smo članke pisali dan in noč. Potrudili smo se, da bi bile teme čim bolj zanimive in raznolike. In mislim, da nam je to uspelo. Časopis morda ni tako obširen kot prejšnje leto, je pa privlačen, nov in mlad. Spregovorili smo o človekovih

najboljših prijateljih, se potepali z Drakulo in obiskali New York, pod drobnogled vzeli dogajanje na šoli, pomagali vam bomo z nekaj nasveti za lažje učenje, se razpisali o gripi in sladkorni bolezni, pogovorili smo se z Urošem Slokarjem in DJ Umekom ... in še veliko več. Ko pa boste časopis prebirali, se zavedajte, da je prav vsaka beseda v njem zapisana z ljubeznijo, ki jo pozna le novinar.

P. S.: Vse učence šole pozivamo, da na naše uredništvo prinašate svoje spise, pesmice, razmišljanja, kritike, članke, šale, opise, novičke ... Vsakega prispevka bomo veselili. Pomagajte nam narediti šolski časopis osnovne šole Franceta Bevka. Pomagajte nam narediti naš časopis!

Katja Sluga, pomočnica urednice

Najdete nas lahko na spletu!
<http://www.francebevk.net>

Izbirni predmet šolsko novinarstvo

Mentorica:
Barbara Kampjut, prof. slov.

Uredniški odbor:
Glavna urednica:
Gaja Lukacs Čufer 9.a
Pomočnica:
Katja Sluga, 7.a

Novinarji:
Iza Štrumbelj Oblak, 7.a
Petra Ramšak, 7.a
Filip Juroš, 7.b

Zunanje sodelavke:
Nika Pogorelc, 8.a
Ana Grm, 8.a
Iris Flisar, 8.a



Vsebina

Pod šolskim drobnogledom	3	Med platnicami	21
Klicaj	9	• S. Smith: Ruševine	
• Pandemska gripa		Svet živali	22
• Sladkorna bolezen		• Moj pasji prijatelj	
• Učenje in anketa		• Moja Lori	
• LPP in Urbana		• Border Collie	
• Varnost v cestnem prometu		• Kraški ovčar	
Intervju	14	Izpod peresa ...	25
• Košarkar Uroš Slokar		• Temačna skrivnost doma Breza	
• Košarka		Potujemo	28
• DJ Umek		• Romunija – svet grofa Drakule	
Ritem & film	19	• New York	
• DJ		Med odmorom	31
• Smrt Michaela Jacksona			
• Harry Potter			
• Muzikal Broadway			



ŠPORT

Prvi športni dan

Kmalu po vrnitvi v šolske klopi smo že odšli na športni dan. 8. septembra 2009 so se šestošolci odpravili na Slivnico, sedmarji so si ogledovali čudovite planšarske hiše na Veliki planini, osmi razred je raziskoval Golico, devetarji pa so se potili na Ratitovcu.

Zbrali smo nekaj vtisov navdušenih in malo manj navdušenih pohodnikov.

Lara Mikuž, 6.a (Slivnica): *»Videli smo Cerkniško jezero in Čarovniško jamo. Do vrha smo hodili eno uro. Ni bilo preveč naporno. Sijalo je sonce.«*

Pia Caroline Adamič, 7.b (Velika Planina): *»Bilo je dokaj hladno in pot je bila težka, saj so bili visoki vzponi. Videli pa smo lepe kočice in močerada.«*

Sanja Gorkič, 7.a (Velika Planina): *»Bilo je zabavno. Videli smo lepo pokrajino in veliko jezer. Imeli smo se super!«*

Nika Pogorelc, 8.a (Golica): *»Pot je bila nevarna, dolga in zelo strma. Za nekatere je bilo zelo naporno. Poleg tega je bilo mrzlo. K sreči je bila kočica odprta. Najvztrajnejši smo odšli do grebena, kjer je bil zaradi lepega vremena čudovit razgled na Celovško kotlino in okljuke Drave.«*

Gaja Lukacs Čufar, 9.a (Ratitovec): *»Pot je bila strma in naporna. Na poti navzgor je bilo vroče, na vrhu pa je močno pihalo. Tistim z več kondicije pot verjetno ni bila težka, nekateri pa smo se pošteno namučili. Vsi smo se povzpeli čisto do vrha, s katerega je bil lep razgled na dolino.«*

29. septembra pa so se na športni

dan odpravili še naši najmlajši učenci. Tisti z rumenimi rutkami so se sprehodili do Rožnika, drugošolci pa so se vzpeli na Sv. Jakoba.

Planinski krožek

Naši planinci so že začeli hribolaziti. Za uvod v planinsko sezono so se v soboto, 17. oktobra, povzpeli na 1796 metrov visok Snežnik. Zbor je bil ob osmi uri na parkirišču Tivolija. Planincev je bilo kar veliko, še posebej mlajših učencev, ki so odlično hodili. Skupino sta vodila vodnica Mateja in vodnik Jernej, spremljali pa sta jo tudi učiteljici Marica Žakelj in Simona Samida. Pot je bila kar dolga, navzgor so hodili dve uri in pol, navzdol pa dve. V koči na vrhu so se planinci okrepčali, pogreli in odpočili. Vreme je bilo lepo, celo sonce je posijalo, vendar je bilo kar hladno. Bilo je nekaj snega, tako da pri vzponu ni šlo brez snežne vojne.

Naši učenci so se utrujeni, vendar tudi ponosni sami nase okoli 18. ure vrnili pred Tivoli.

Športna šola v naravi - 5.razred

Prvi teden šole so se sveže pečeni petarji odpravili v športno (plavalno) šolo v naravi v Piranu. Imeli so lepo vreme in polno zabavnih dejavnosti. Fotografije, ki visijo pred knjižnico, so nam potrdile, da so se imeli fantastično.

Eva Bartol, 5.a: *»Všeč mi je bilo, ker smo veliko plavali, saj smo imeli ves čas lepo vreme, hrana je bila dobra, sobe urejene. Šli smo v soline. Imeli smo se fino.«*

Atletski pokal

Proti koncu septembra se je naša šola udeležila Malega in Velikega atletskega pokala. 24. septembra 2009 so bili na stadionu Žak najuspešnejši:

- Jan Nussdorfer iz 9.b, ki je bil zlat v metu vordexa,
- Teja Dermastja iz 9.b je bila druga na 60 m,
- Nina Porčič iz 7.a pa je bila bronasta v isti disciplini.

Vsem učencem, še posebej pa najboljšim iskreno čestitamo!

Nina Porčič, 7.a (3.mesto na teku na 60 m): *»Pred tekmo sem imela veliko treme in tudi na startu sem bila še zelo prestrašena. Nato pa sem se uvrstila med osem najboljših. V finalu sem zasedla tretje mesto s časom 9 sekund in 27 stotink. Nisem mogla verjeti, da sem dobila medaljo!«*



Nina Porčič pa je že kmalu po atletskega pokalu dokazala, da je odlična tekačica. Na jesenskem krosu osnovnih šol, ki je potekal 6. 10. v Tivoliju, je bila tretja in tako ponovno stopila na stopničke za zmagovalce.

Barve naše šole je Nina zastopala tudi 24. 10., ko je potekal 14. Ljubljanski maraton. Med 353 tekmovalkami (letnik 1997-1998) je zasedla odlično 15. mesto.

Nina, bravo!

EKSKURZIJE, ČŠOD

Na dan naše šole, 17. septembra, se je višja stopnja tako kot vsako leto odpravila na ekskurzije. Šesti razredi so obiskali Severno Primorsko, sedmarji so obiskali Koroško, osmarji Posočje, deveti razredi pa so občudovali Dolenjsko.

Tinkara Stražišar, 6.a: *»Ogledali smo si Divje jezero in Zakojco. V Idriji smo šli v muzej živega srebra v gradu. Vreme je bilo čudovito. Imeli smo se lepo, vendar je bilo preveč hoje in predavanj. Poročilo, ki smo ga pisali v šoli, je bilo še kar težko.«*

Iza Štrumbelj Oblak, 7.a**Koroška**

Prva letošnja ekskurzija za sedme razrede je bila ogled in spoznavanje naše severovzhodne pokrajine Koroške. Koroška je svet treh dolin: Mežiške, Mislinjske in Dravske ter treh pogorij: Pohorja, Karavank in Savinjskih Alp. Po velikosti spada med manjše slovenske regije. Je tudi eno najstarejših slovenskih industrijskih območij. V prejšnjih stoletjih se je tu razvilo rudarstvo, železarstvo in lesna industrija. Pot nas je vodila po avtocesti. Peljali smo se mimo Črnega grabna, ki leži v dolini reke Radovne. Skozenj teče glavna cestna povezava med Ljubljano in Mariborom. Ime je dobil po kamnini črne barve (glinasti skrilač). Peljali smo se mimo Trojan, ki ležijo na prehodu iz Ljubljanske kotline v Savinjsko dolino. V antiki je bilo tukaj starorimsko naselje in rimska cesta, ki je povezovala Italijo s Panonijo. Vožnjo smo nadaljevali skozi Celjsko kotlino. Po dolini teče reka Savinja, ki je najdaljša reka, ki teče samo po Sloveniji. Po njej so splavarili do leta 1950. Na ta čas spominja vsakoletna turistična prireditev Flosarski bal na Ljubnem. Savinjska dolina je primerna za kmetijstvo. Tu so najbolj ugodne razmere za hmeljarstvo. Z avtoceste smo zavili proti Velenju, ki leži v Šaleški dolini. Dolina je dobila ime po gradu Šalek, kjer je ohranjena le razvalina stolpa. Velenje je najbolj znano po rudniku lignita in tovarni Gorenje. Skozi okno smo videli Paški Kozjak. To je hribovito naselje s samotnimi kmetijami. Tu prevladujejo mešani gozdovi. Peljali smo se po dolini Pake, mimo soteske Huda luknja, kjer je prostor le za cesto in reko.

Naš prvi postanek je bil v naselju Legen. Strnjeno jedro naselja je nastalo okoli cerkve sv. Jurija in je prvič omenjeno l. 1471. Cerkev je značilna predstavnica »koroškega tipa« romanske cerkve. Leta 1993 so odkrili ostanke 26 staroslovanskih grobov. V cerkvi smo morali nositi ogromne copate, ker smo hodili po steklu na tleh,

pod katerim so grobnice iz 9. in 10. stoletja. Med umrlimi so našli nakit, posebej zanimivi sta dve okrogli okrasni zaponki. Od teh ima ena upodobljenega pava, ki je starokrščanski simbol nesmrtnosti. V cerkvi stojita lutki fanta in deklice z nakitom in obleko iz tistega časa. Pripeljali smo se do gručaste obmejne vasi Libeliče, ki leži pod Libeliško goro. Čez Libeliče teče 15. poldnevnik. Naselje se v virih prvič pojavlja leta 1201. Čez goro Gólico (2140 m), ki je najvišja, poteka meja med Koroško in Štajersko. Lep razgled se nam ponuja od cerkve sv. Martina, ki je nad vasjo. Ogledali smo si jo. Zidava in oltarji so v baročnem slogu. Veliko je pozlačenih figur. Videli smo tablo z latinskim napisom: enkrat požgana, dvakrat porušena. Poleg cerkve je iz prve polovice 12. stoletja lepo ohranjena okrogla kostnica (stara 700-800 let). Ker so bila pokopališča na tesnem s prostorom, so grobove prekopavali. Tudi iz drugih krajev so sem vozili umrle, saj vsaka cerkev ni imela pogrebne pravice. Kostni že dolgo umrlih so prestavili v kostnico, da so v grobove lahko pokopali nove umrle. Letos so jo zasteklili, tako da kosti gledamo skozi steklo. V Sloveniji sta ohranjeni le še dve kostnici: v Slovenskih goricah in Mokronogu. Odšli smo še v župnišče. Tam je 300 let stara črna kuhinja; v kvadratnem prostoru med širokimi kamnitimi zidovi smo videli visoko odprto ognjišče, krušno peč, različno lončeno in leseno posodo, koduje, vrče, petrolejke. Prijazna upokojena učiteljica, ki nas je vodila, nam je o zgodovini Libelič govorila zanimivo in živahno. Predvsem pa je bila zelo ponosna na to dediščino.

Odpeljala nas je v prvo nadstropje, kjer nam je razložila o plebiscitu. Do 1. svetovne vojne smo bili pod Avstro-Ogrsko, ki je l. 1918 razpadla. Nastala je kraljevina Srbov, Hrvatov in Slovencev (SHS). 10.10.1920 je bil koroški plebiscit, kjer so se ljudje z glasovanjem odločili za državo, pod katero bodo spadali. Čeprav so glasovali za SHS, je razmejitvena komisija vas nasilno priključila Avstriji. Libeličani so se uprli. Podirali so mejne kamne, se upirali Avstrijcem, prirejali protestne shode. Po dveh letih uporov so se 1.10.1922 vrnili v matično domovino. Poleg župnišča je še majhen muzej s stalno razstavo tradicionalnega kmečkega gospodarstva od 18. stoletja do leta 1970. S pomočjo domačinov so zbrali preko 700 predmetov iz vsakdanjega kmečkega življenja in postavili okolje, ki s temi predmeti in z lutkami ponazarja kmečka opravila.

Odpeljali smo se proti Kotljam. Kotlje so majhno naselje ob potoku Hotuljka, pod Uršljo goro (Plešivec) v Mežiški dolini. Kraj je obdan z iglastimi in mešanimi gozdovi. Vas je nastala v 14. stol. Starejši vaški del se je razvil ob cerkvi sv. Marjete, kjer je na pokopališču grob Prežihovega Voranca. Prežihova bajta je na Preškem vrhu, ki je sedaj spominski muzej Lovra Kuharja – Prežihovega Voranca. Nad hišo, ob robu gozda, kjer je bilo včasih ajdovo strnišče, je pisateljev bronast spomenik. Pisatelj Voranc se je rodil 1893 v Kotljah. Oče je kupil Prežihovo bajto. Tu so živeli 10 let. Lesena hiša je imela tri prostore: črno kuhinjo z odprtim ognjiščem, »hišo«, v kateri sta bili postelji staršev, miza in nad njo bohkov kot, kmečka peč in nad njo obešena zelišča, mentrga (miza s koritom za mesenje testa) ter po stenah slike na steklu s podobami svetnikov ter »štiblc«, ki je bil babičina soba. V tej sobi smo videli poslikano skrinjo (edini original), na skrinji knjige, mizo, pod steklom na mizi Vorančeve prve stvari – pisma, klop, stole, omaro, starinsko uro in posteljo s pručko. Na stenah so visele slike in plakati o Kuharjevi družini. Zapustili smo Kotlje in se po Mežiški dolini vračali proti Ljubljani. Ustavili smo se še v Velenju, a se na grad zaradi gradbišča nismo mogli povzpeti. Velenjski grad nad mestom je eden najlepše ohranjenih gradov v Sloveniji. Sedaj je v njem muzej. Pozno popoldne smo se utrujeni vrnili pred šolo.



Nika Pogorelc, 8.a

Krasna si, bistra hči planin ...

Vremenska napoved za dan naše ekskurzije ni bila ravno obetavna. Očitno so imeli meteorologi prav, kajti zares sem se prebudila v vlažno in megleno jutro. Prav nič me ni mikalo se obleči in vstati iz tople postelje. Bila sem prepričana, da nas bo le nekaj kilometrov iz Ljubljane zajel hud dež in bo šla naša ekskurzija po zlu. A bilo je ravno obratno, kmalu po Ljubljani nas je objelo toplo sonce, ki je mehko sijalo na naš turkizni avtobus. Megla se je že skoraj razkadila, le tu in tam se je še pokazala krajša meglena preproga. Vendar sem bila še zmeraj v dvomih, tale pravljica se lahko kaj hitro razblini - kakor megla.

A ob izviru Soče me je zapustil še zadnji drobec dvoma. Sonce je še zmeraj sijalo in nad nami se je kakor obok dvigalo sinje modro nebo. Bilo je, kot da se mi sončni žarki smeji, češ kaj pa nisi verjela, da bomo ostali. Zelena rastlinje je divje raslo in v zrak risalo čudovite barve. Svetloba je bila nežna in jasna. Zrak je bil svež, pravi gorski. Ko sem vdihnila, sem jasno čutila, kako so se mi z njim napolnila celotna pljuča. Nič čudnega, da je bilo Gregorčiču tukaj tako všeč. Čeprav Soče še nisem videla, sem začutila posebno energijo tega prostora. Vse je bilo tako pozitivno. Kmalu smo se po vlažni potki začeli vzpenjati navkreber. Bila je ozka ter prepredena s koreninami. Obdajali so jo majhni in veliki kamni, nekateri že popolnoma zaraščeni z mahom, nekaterih pa se je ta rastlina komaj pritaknila. Visoka drevesa so se mogočno dvigala nad nami ter na nas metala hladne, že skoraj mrzle sence. Ko je sonce posijalo skozi liste, se je svetloba obarvala rahlo zeleno. Nato se je droben vetrič nežno uprl v sijoče liste, zelene sence pa so živahno zaplesale nad nami. Zavedla sem se, da bi tukaj lahko preživela cel dan. Ta kraj je bil tako tih, tako nežen, da bi lahko pomiril slehernega razgrajača.

Sočo sem slišala veliko prej, kot sem jo zagledala. Njeno glasno šumenje je napolnilo prejšnjo tišino. Ko smo prispeli na naš vrh, na prostor, kjer se je naša potka končala, smo že lahko videli ozko in deročo Sočo, ki je igrivo skakljala s skale na skalo, prav tako kot je zapisal Gregorčič. Po eden ali po dva smo lahko stopili na kratko polico, od koder se je lepo videl majhen slap. To pa je bilo zagotovo vrhunec ogleda. Sočino strugo so obdajale visoke in vlažne skale. Ko je Gregorčičeva muza pritekla skozi dve takšni velikanki, je padla v omenjeni slap, njene drobne kapljice pa so se veselo razpršile naokoli ter te navdajale s prav posebno svežino. Ko je sonce posijalo na premikajočo se vodo, so se kapljice nežno spojile s svetlobo in pokazala se je mavrica. Rumena, oranža in modra so se blago prelivale med seboj in nastajale so oranžna, zelena, pri koncu pa tudi vijolična barva. Ljubko so se mešale med sabo in ob tem prizoru se mi ni zdelo nič čudnega, da se je Gregorčič tako zaljubil v ta kraj. Spraševala sem se, če je tudi on kdaj stal na tej skali in ljubeznivo gledal Sočo, svojo prvo ljubezen. So se mu prav tu, na tej polici v glavi zarisali tisti čudoviti verzi? Zagotovo je držalo vse, kar je napisal o Soči, še posebej pa prvi verz: »Krasna si, bistra hči planin...« Res je bila krasna, prekrasna. Izpolnila je tudi vsa moja pričakovanja. Pa ne le izpolnila, še preseglala jih je in to v veliki meri. Da to ni njen pravi izvir, sploh ne bi vedela, če v šoli tega ne bi kar naprej poudarjali. Še dolgo po tem, ko smo zapustili Sočo, so se mi pred očmi risale njene živahne podobe, njeno glasno žuborenje in nežna skoraj prozorna barva. Vedela sem, da se bom teh podob še dolgo spominjala. Kasneje sem se spomnila še na sonce. So mi njegovi žarki v resnici govorili, da izvira Soče brez njih sploh ni? Da lahko le tako doživiš to čudovito pravljico? Ne vem. Zagotovo pa drži, da brez njih ne bi bilo ne mavrice ne čudovite svetlobe in morda tudi čisto tega vzdušja ne.

Jan Nussdorfer, 9.a

Po poti slovenske kulturne dediščine

Vsi opevajo Dolenjsko kot slikovito pokrajino s številnimi griči, vendar name ni naredila pravega vtisa. Pokrajina je name delovala malce turobno.

Z Dolenjske prihaja veliko slovenskih pesnikov in pisateljev in vsak je bil v nečem prvi. Prva slovenska knjiga, prvi roman, prvi celovit opis Slovenije v Valvasorjevi Slavi vojvodine Kranjske. Tako ni presenetljivo, da Dolenjsko imenujemo kar zibelko slovenskega jezika in književnosti.

Bil je čas reformacije, sredina 16.stoletja, ko smo dobili Slovenci prvo knjigo v slovenskem jeziku, Trubarjev Katekizem in Abecednik. Zdi se mi, da kar pozno, vendar bolje pozno kot nikoli. Šele takrat, ko nas je Trubar nagovoril z »Lubi Slovenci«, smo se Slovenci začeli zavedati samih sebe.

Pot, ki smo jo prevozili, nas je vodila mimo rojstnih krajev naših pisateljev. Najprej smo se ustavili na Raščici, kjer smo izvedeli nekaj zanimivosti o Trubarjevem življenju, ki ni bilo lahko. Najbolj zanimivo se mi je zdelo to, da je imel veliko poznanstev zaradi položaja svojega očeta in kasneje zaradi svoje nadarjenosti, saj so mu pri njegovem delu pomagali zelo ugledni možje. Trubarju je s slovenskimi knjigami uspelo postaviti temelje slovenskega knjižnega jezika.

Pot smo nadaljevali proti Muljavi, kjer smo si ogledali Jurčičevo domačijo in Krjavljevo bajto, majhno leseno kočico, v kakršnih so v Jurčičevih časih prebivali najnižji, torej najrevnejši sloji. Bolj me je navdušila glavna hiša. Bila je velika in njena notranjost zelo lepo opremljena. Josip Jurčič je napisal Desetega brata, ki je njegovo najbolj znano delo in prvi slovenski roman.

Ogledali smo si tudi Stiški samostan. Kar težko sem verjel, da je bil dolga leta zapuščen. Danes je samostan lepo urejen in predstavlja središče verskega in kulturnega življenja v tem kraju. Vstopili smo tudi v veliko knjižnico in skriptorij, kjer so menihi prepisovali knjige in rokopise. Začuden sem bil nad velikostjo knjižnice in številom knjig, ki jih hranijo v samostanu.

Naša naslednja točka je bil grad Bogenšperk. Navdušila me je njegova velikost in urejenost, še posebej poročna dvorana ter lovska soba. Zanimiv je bil tudi ogled bakrorezov. Ko sem izvedel, koliko bakrorezov je Valvasor vključil v svojo knjigo, mi je bilo jasno, zakaj je za izdajo knjige zapravil vse svoje premoženje in je moral grad prodati. Ko je knjiga končno izšla, ni bila najbolje sprejeta. Ljudje se niso zavedali njene veličine in pomembnosti, predvsem pa niso znali brati.

Dolenjska nam je dala veliko pomembnih mož, ki so se zavedali, kako pomembno je pisati in ohranjati slovenski jezik. Brez slovenskega jezika tudi nas, Slovencev, ne bi bilo.

Ekскурzija je bila kot vsaka ekspurzija, malo zanimiva in tudi malo dolgočasna, a vsi smo si vse vestno zapisovali. Naslednji dan nas je čakalo pisanje poročila in kasneje še šolski spis s popotovanja po Dolenjski.

Šola v naravi - 3.a

Tretješolci z učiteljema Polono Logar in Bojanom Maričičem so 21. septembra odšli v ČŠOD Jurček. Odkrivali so skrivnostni svet jam in pragozda ter se ukvarjali s športom. Zadovoljni so se v petek, 25. septembra, vrnili pred šolo.

Svoje vtise so zapisovali v dnevnik in tretješolka **Zala Kampjut** je vanj zabeležila naslednji sestavek.

V ponedeljek smo si ogledali mesto Kočevje in obiskali cerkev svetega Jerneja. V torek smo šli v Medvedjo jamo. Potrebovali smo svetilke, ker je bila v jami čista tema. Vozili smo se tudi s kanuji po reki Rinži. Zelo smo se zabavali tudi v sredo. Sprehajali smo se po gozdnih poteh in našli stopinjo jelena. Popoldne pa smo se odpravili na jaso, kjer smo zakurili ogenj. Pekli smo kruh in jabolka. V četrtek smo šli v pragozd in opazovali rastline, drevesa in gobe. Popoldne pa smo se ukvarjali z lokostrelstvom, kolesarili in imeli športne igre. V petek dopoldne so nam učitelji pripravili tekmovanje »lov na lisico«. Razdelili smo se v trojice in po gozdu iskali listke z vprašanji. Pravilne odgovore smo morali zapisati in jih čim hitreje prinesiti na cilj. Med lovom nas je doletela smola. Začelo je močno deževati. Ker smo naš lov začeli v sončnem vremenu in kratkih rokavih, smo na cilj prišli mokri kot miši. Zaradi hudega naliva se v dom nismo mogli vrniti peš, ampak so nas odpeljali. Sledilo je preoblačenje, sušenje las in odlično kosilo ter odhod domov.

KULTURA

1. kulturni dan »nižje stopnje«

9. septembra si je prva triada ogledala gledališko predstavo Picko in Packo.

Rok Arsovič, 1.a: »Predstava mi je bila zelo všeč, saj je bila zelo smešna in sta Picko in Packo delala »lumparije«.«

Petnajst dni kasneje, torej 24. septembra, pa so se prvi, drugi četrti in peti razredi odpravili v Španske borce, kjer so si ogledali gledališko predstavo Peter Nos.

Tina Sluga, 4.a: »V predstavi so igralci predstavljali otroke in zgodba mi je bila všeč, ker se je srečno končala. V predstavi je šlo za tovarštvo, prepiranje in ljubosumje.«

1. kulturni dan »višje stopnje«

Učenci od 6. do 9. razreda so letos namesto v gledališče odšli na ogled indijskega filma Tahan. Ganljiva zgodba o osemletnem dečku Thanu in njegovem osličku Birbalu se je dotaknila prav vseh. V nadaljevanju si lahko preberete, kako je film ocenila osmošolka **Iris Flisar**.

Kašmir je država v Indiji, v kateri so leta 2008 posneli film z naslovom Tahan. Režiser Santosh Sivan je idejo za zgodbo dobil, ko je v časopisu zasledil članek o vojnah v tej revni državi. Premiera filma je bila 16. septembra 2009, mi pa smo si ga ogledali 2. oktobra 2009 v Kinodvoru.

Glavni junak z imenom Tahan je

drugorojeni otrok v revni indijski družini. Ta osemletnik je zelo navezan na osla, ki ga mu je dal njegov oče, preden je izginil neznano kam. Zgodba se zaplete, ko zaradi družinskih dolgog dečkovega oslička zaplenijo, ta pa se odpravi iskat svojega Birbala.

Tema filma je način življenja v revnem Kašmirju sredi vojne. Namen režiserja je bil prikazati hude čase med vojno ter želja, da bi se poistovetili z glavnimi osebami iz filma. Indijska glasba se popolnoma ujema z vsebino in zasneženo pokrajino. Film je bil precej pretresljiv, saj ti pogumni deček seže globoko v srce in ti da vedeti, da se na svetu ves čas dogajajo tudi žalostne in hude stvari.

Med filmom zasledimo tudi prečudovite posnetke snežno bele ter gorate pokrajine. Film pokaže tudi, kako malo v Kašmirju cenijo ženske in njihov pomen v življenju. Njihova vloga je skrbeti za družino, vse odločitve pa sprejemajo moški.

V enem izmed prizorov lahko tudi opazimo, kako so izkoristili nedolžnega dečka Tahana za tihotapljenje orožja, pri tem pa jim ni bilo prav nič mar, kaj se bo z njim zgodilo.

Film mi je bil všeč, ker je deček na koncu vendarle dobil svojega oslička, vendar pa sem si želela, da bi se na koncu Tahanov oče vrnil domov. Priporočam, da si ga ogledate, pa čeprav ste bolj navdušeni nad komično ali pa bolj romantično vsebino. Jaz bi si ga z veseljem ogledala še enkrat.

Prodajna razstava

26. novembra se je pred šolo kar trlo ljudi. Kot vsako leto smo tudi letos organizirali prodajno razstavo. Pri nižji stopnji so tehniški dnevi, na katerih so izdelovali izdelke za prodajno razstavo, potekali ves november, za višjo pa se je tehniški dan zgodil 20. istega meseca. Na delavnicah smo izdelovali pručke in škatle, venčke, aranžmaje iz mahov, punčke iz blaga, vizitke ... Mlajši so izdelovali medenjake in čokoladne kroglice, čestitke, vaze ...

Na dan same razstave je bilo vzdušje čudovito. Novoletna jelka se je že bohotila pred zbornico, povsod so migetale lučke in dišalo je po palačinkah. Ljudi je bilo kot v mravljišču. Vsak si je želel videti, kaj je naredil njegov otrok. Lahko pa zagotovim, da so v promet najbolj šle čokoladne kroglice, ki so s stojnice izginile v parih minutah. Drugi prodajalci, katerih izdelki niso poželi tolikšne zainteresiranosti, pa so nižali cene in privabljali kupce. Prodajali so tudi palačinke, ki so šle kot vroče žemljice. Največja atrakcija za učence pa je bila stojnica, ki je stala v preddverju. Vsak, ki je plačal dva evra, je dobil pet žogic. Če je žogice več kot enkrat vrgel skozi luknje, narejene v kartonu, je dobil nagrado. Srečo so poskusili mnogi, zadel pa je seveda le malokdo. Na prodajni razstavi smo zaslužili kar nekaj denarja, ki pa bo tako kot po navadi namenjen v šolske namene.

Rubriko Pod šolskim drobnogledom je pripravila Katja Sluga.

SUŠ – SKUPNOST UČENCEV ŠOLE

Na prvem srečanju skupnosti učencev šole, ki je bilo 29. 9., so izvolili predstavnike šolskega parlamenta. To so: Špela Stražišar (9.a), Tomaž Leonardis (9.a), Žan Luštrik (9.b), Maruša Kline (7.a), Matej Rous (6.a), Žan Vuk (5.a), Špela Dukič (5.a), Jure Arsovič (4.a) in Črt Komac (4.b). Pogovarjali so se o stereotipih (predsodki), diskriminaciji (neenakopravnost) in rasizmu (nestrpnost do drugačnosti). Ker bo to tema 20. otroškega parlamenta, ki se ga bodo udeležili tudi naši predstavniki, bom na kratko razložila omenjene pojme.

Stereotipi – Gre za predsodke do drugih ljudi zaradi priimkov, načina oblačenja, narodnosti ...

Rasizem – Gre za nestrpnost do ljudi druge rase, narodnosti ali vere. Rasisti skušajo dokazati, da je njihova rasa več vredna po sposobnostih, pameti in moralnih vrlinah.

Diskriminacija - Pomeni neenakopravno obravnavanje človeka v primerjavi z drugim zaradi rase, narodnosti, spola, jezika, vere, spolne usmerjenosti, izobrazbe, zdravstvenega stanja, bogastva ali družbenega položaja. Tako ravnanje ogroža temeljne človekove pravice.

Dogovorili so se, da bomo tudi letos zbirali star papir:

- 07.10.2009
- 09.12.2009
- 03.03.2010
- 12.05.2010

Še vedno pa poteka akcija zbiranja zamaškov za mladega fanta Anžeta Praternerja, ki je v nesreči izgubil nogo. Z zbranimi zamaški prispevamo za nakup drage nožne proteze. Akcija bo potekala do konca leta. Dečkova mama nam je že poslala posebno zahvalo. Zbrali smo že 12 velikih vreč, najbolj so se izkazali učenci 2. in 3. razreda.

Izvedeli smo, da bomo letos imeli en ples, in sicer 24. 12., ko bo potekala novoletna prireditvev, na kateri bodo prikazane tudi zabavne točke posameznih razredov

Iza Štrumbelj

TEKMOVANJA

Vsako leto potekajo tekmovanja iz znanja na različnih področjih. Učenci naše šole se jih vseh z veseljem udeležujemo in dosegamo odlične rezultate na šolskem in državnem nivoju. Za vse, ki se boste tekmovanj udeležili in se že pridno pripravljate nanje, objavljamo urnik šolskih tekmovanj:

ANGLEŠČINA: 26.11. 2009 ob 13. uri

SLOVENŠČINA: torek, 8. 12. 2009

2.-5. raz. ob 11.00

6.-9. raz. ob 13.00

ASTRONOMIJA: sreda, 2. 12. 2009

LOGIKA: 8. januar 2010

KEMIJA: 25. januar 2010

GEOGRAFIJA: 20. januar 2010

(Tema letošnjega tekmovanja: »Zemlja v vesolju od nastanka do danes«)

BIOLOGIJA : 4. februar 2010

(Tema letošnjega tekmovanja: »Velike zveri Slovenije: volk, medved, ris«)

MATEMATIKA (Kenguru): 18. marec 2010

2.-5. raz. ob 11.00

6.-9. raz. ob 13.00

FIZIKA: 3. marec 2010

V tem šolskem letu pa Zavod RS za šolstvo ne bo organiziral tekmovanja iz znanja zgodovine.

Šolska tekmovanja iz angleščine, slovenščine in astronomije so že bila, kdo so bili najboljši tekmovalci pa vam bomo poročali v naslednji številki.

PANDEMSKA GRIPA

Izvor pandemske gripe je v Mehiki, kjer se je bolezen pojavila konec marca in v začetku aprila 2009 in od koder se je zelo hitro razširila po vsem svetu. V Evropi se je najbolj razširila v Veliki Britaniji, Nemčiji in Španiji. Prvi primerok okužbe pa je bil v Sloveniji potrjen 19. junija 2009.

Nova gripa je okužba zgornjih dihal in se prenaša enako kot virus navadne gripe. To pomeni s kašljanjem, kihanjem, govorjenjem, z neposrednim tesnim stikom z obolelim in z dotikom okuženih predmetov (kljuge, vodovodne pipe, javne telefonske slušalke, oprimki na avtobusih in raznih javnih objektih). Res je, da virus na našem telesu lahko preživi le malo časa, vendar ga lahko kljub temu hitro raznesemo do občutljivih delov obraza (oči, nos in usta). Večje tveganje za okužbo imajo nosečnice, otroci mlajši od dveh let, odrasli, starejši od 65 let, ljudje s sladkorno in s pljučno boleznijo. Simptome pandemske gripe prepoznamo kot povišano telesno temperaturo, mrazenje, suh kašelj, bolečine v žrelu, zamašen nos, bolečine v mišicah in kosteh, glavobol, utrujenost, bruhanje in driska.

Če gripo dobimo, je zelo pomembno, da dovolj hitro ukrepamo in tako preprečimo njeno nadaljnje širjenje. Najučinkovitejše je, da ostanemo doma in omejimo stike z drugimi ljudmi. Nujno pa moramo obvestiti tudi svojega zdravnika. Da bi preprečili okužbo, si moramo pogosto umivati roke, ob kašljanju in kihanju moramo usta prekriti s papirnatim robčkom, z rokami se ne smemo dotikati oči, nosu in ust, izogibati se moramo tesnim stikom ljudmi, ki imajo znake bolezni.

Ljudje pogosto zastavljajo vprašanja, če se lahko okužimo z gripo, če uživamo svinjsko meso. Lahko vas pomirimo z negativnim odgovorom. Prašičja gripa je ime dobila po istoimenski bolezni, za katero obolevajo prašiči, saj imata nekaj skupnih značilnosti. Vendar so kmalu ugotovili, da se obe gripi med seboj še kako razlikujeta. Za virus, ki prenaša novo gripo, je oznaka A (H1N1), gripo pa so poimenovali nova in pademska gripa. Slednja izhaja iz besede pandemija, ki označuje naglo širjenje bolezni po vsem svetu. Prav tako je potrebno poudariti, da gripa imena ni dobila zaradi smrtonosnosti, temveč zaradi - kot smo že omenili - razširjenosti.

V jeseni je na tržišče prišlo tudi cepivo proti okužbi in je priporočljivo zlasti za ljudi z večjim tveganjem za okužbo. Potovanj v tujino zdravniki ne odsvetujejo, vendar opozarjajo na preventivno zaščito, ki smo jo navedli zgoraj.

Vsekakor ni razloga za veliko paniko, saj si večina ljudi opomore že v enem tednu.



Ana Grm in Nika Pogorelc

SLADKORNA BOLEZEN



Sladkorna bolezen (diabetes) nastane zaradi pomanjkanja inzulina v telesu. Slednji je hormon trebušne slinavke in povzroča padec ali zvišanje sladkorja v krvi. Sladkorna bolezen se kaže s povečano žejo, hujšanjem, utrujenostjo in močnim uriniranjem. Delimo jo na tri glavne skupine: tip 1, tip 2 in nosečnostno sladkorno bolezen.

TIP 1

Večina bolnikov zboli med 10. in 14. letom starosti. Gre za hudo pomanjkanje inzulina, saj telesni obrambni sistem uniči potrebne celice za proizvodnjo tega hormona. Bolniku morajo vbrizgati inzulin z injekcijo, v lažjih primerih pa mora jemati zdravila v obliki tablet. Za omilitev boleznij pa mora jesti tudi primerno hrano ter opravljati ustrezno telesno vadbo.

TIP 2

Ta oblika sladkorne boleznij je v zadnjih letih skrb vzbujajoča, saj za njo zboli vedno več mladostnikov, kljub temu da je značilna za ljudi starejše od 45 let. Točne raziskave vzroka boleznij niso znane, vendar več raziskav kaže, da je bolezen posledica predvsem prekomerne telesne teže ter nepravilnega prehranjevanja, včasih pa k njej pripomore tudi genetska občutljivost. Sladkorna bolezen tipa 2 se torej pojavi zaradi nezdravega načina življenja, ki jo povzroči preveč televizije, premalo gibanja in preveč visokokalorične hitre hrane, ki povišuje krvni sladkor in obloži trebuščke z dodatno maščobo. Raziskovalci prehrane za to delno krivijo povečano pitje sladkanih pijač. Poleg tega se otroci gibajo manj kot kdaj koli prej in namesto tega približno 5 do 6 ur dnevno gledajo televizijo, sedijo pred računalniki ali igrajo videoigrice. Če sladkorne boleznij ne odkrijemo pravočasno, lahko pride do izgube vida, okvare ledvic ter srčnega infarkta. Vse te težave lahko preprečimo z zgodnjim odkritjem boleznij in takojšnjim

ukrepanjem. Najprej moramo začeti z zdravim prehranjevanjem in se več gibati ter v primeru prekomerne teže izgubiti odvečne kilograme, če kadimo pa moramo takoj prenehati s to razvado.

NOSEČNOSTNA SLADKORNA BOLEZEN

Je tip sladkorne boleznij, ki se prvič pojavi v nosečnosti. Nekateri hormoni se takrat izločajo prekomerno in v povečanem obsegu, zato narastejo potrebe po inzulinu. Znake boleznij je skoraj nemogoče opaziti. Tveganje za razvoj boleznij je pri nosečnicah manjše, če se dovolj pogosto gibajo, se zdravo prehranjujejo ter pred nosečnostjo niso imele prekomerne telesne teže.

Kot smo že napisali je najbolj zaskrbljujoča oblika sladkorne boleznij tip 2, zato je zelo pomembno, da se starši kot tudi njihovi otroci zavedajo, da svojega zdravja ni vredno tvegati zaradi poležavanja pred televizijo z vrečko pokovke v roki. To vse je morda res sprostitiv in užitek, vendar dolgoročno vpliva na naše zdravje in nam lahko zagreni življenje. Saj si nihče od nas ne želi živeti z boleznijo, kajne?

Ali veš, kakšna je vloga krvnega sladkorja v telesu?

Naše celice sladkor potrebujejo, saj predstavlja njihov glavni vir energije in ima pomembno vlogo pri ohranjanju psihičnega in fizičnega zdravja. Sladkor je takorekoč edini vir energije za možgane, potrebujejo pa ga tudi mišice. Toda sodobni način življenja, vključno s prehranjevanjem, pomembno vpliva na občutljivi sistem uravnavanja krvnega sladkorja, kar lahko vodi do sladkorne boleznij. Raven krvnega sladkorja se lahko zaradi velike količine predelanih ogljikovih hidratov, ki jih najdemo v belem kruhu, slaščicah in hitrih prigrizkih, pa tudi zaradi velikih porcij, mastne hrane in premalo gibanja strmo poviša. Zaradi tega se celice v telesu prenehajo odzivati na znake inzulina, naj vsrkajo sladkor iz krvi, čemur pravimo preddiabetično stanje ali neodzivnost na inzulin. Gre za zgodnjo stopnjo resnih težav v zvezi z uravnavanjem količine krvnega sladkorja, česar pa ni mogoče zaslediti na meritvah sladkorja v krvi.



UČENJE

Učenje je ena izmed najpomembnejših človekovih vrlin. Lahko bi ga opisali tudi kot vrednoto, saj človeka bogati, ga krepi in utrjuje. Učimo se na več različnih načinov, s poskusi in zmotami, s posnemanjem, branjem, pisanjem, včasih celo z gledanjem televizije (s tem vsekakor ne misliva na tisoč in ene filme ali resničnostne šove, ki se vsak dan vrtijo po televiziji, temveč na različne dokumentarne oddaje o veselju, zemlji, živalih, rastlinah ...).

Učenje s poskusi in zmotami se odvija skozi celotno življenje. Nikoli ne vemo vsega, zato nas napake čakajo na vsakem koraku. Ko se zmotimo, najdemo pravo rešitev. Najverjetneje se bomo naslednjič v podobni situaciji spomnili prejšnje rešitve in če bo tako, lahko rečemo, da smo se nekaj naučili.

Najpogostejša oblika učenja pa je posnemanje. Opazujemo nekoga pri delu ter kasneje še sami ponovimo za njim. Na ta način smo se naučili govoriti jezik, opravljati večino hišnih opravil, izražati svoja čustva ter odkrili kako se obnašati med prijatelji.

Če je posnemanje najpogostejše, pa je za nas gotovo najpomembnejše učenje za šolo. Šolske snovi se učimo predvsem z branjem in pisanjem. Ker pa so si predmeti med seboj precej različni, se matematiko najlažje učimo z vajami, pri kemiji in fiziki pa so zelo pomembni poizkusi, za učenje

geografije pa se moramo najprej naučiti uporabljati atlas.

Učenje na pamet, je ena najmanj pametnih reči, kar si jih lahko zamislimo. Morda snov trenutno res znamo, vendar je v večini ne razumemo, že čez nekaj dni pa jo bomo skoraj najverjetneje pozabili. Kadar se "napiflamo" le en dan pred testom, ponavadi pomešamo in zamešamo letnice pri zgodovini ali lastnosti snovi pri kemiji. Zato je takšno učenje tudi precej neuporabno. Ali ni lažje, tri dni pred testom (ali spraševanjem) vzeti v roke učbenik in prebrati eno poglavje? Pa naslednji dan spet. Zagotavljava vama, da boste znali več, kot pa če se zahtevano naučite na pamet.

Preden se začnemo učiti, si je potrebno pripraviti vse potrebne pripomočke ter se udobno namestiti na mesto, kjer se najraje učimo. Najpogosteje je to naša soba. Dokazano je, da si veliko več zapomnimo, če se učimo pred spanjem. Medtem ko spimo, naši možgani skrbno shranijo prebrane podatke. Precej pa pomaga tudi, če me učenjem kombiniramo različne predmete in snovi. Učimo se malo zgodovine in ko jo preberemo, lahko nadaljujemo s kemijo, potem s slovenščino, nato pa se vrnemo nazaj na zgodovino.

Učenje je torej vsekakor nekaj pomembnega in nas spremlja skozi celotno življenje. Če pa bi o tej zelo pomembni stvari radi izvedeli še več, si lahko preberete zelo zabavno (pa hkrati seveda tudi poučno) knjigo z naslovom Blazno resno v šoli, avtorice Dese Muck.

Nika Pogorelc in Ana Grm

Učenje brez razmišljanja je neplodno;
razmišljanje brez učenja je nevarno.

Konfucij

Ne pozabite, da so čudovite stvari, ki se jih učite v šolah, delo mnogih generacij. Vse to znanje, ki vam je položeno v roke, je dediščina, ki jo spoštujte, jo bogatite in nekega dne zvesto prenesite na svoje otroke.

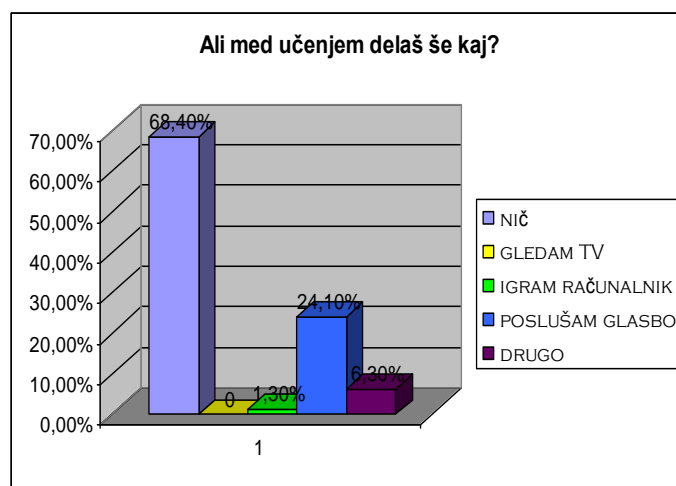
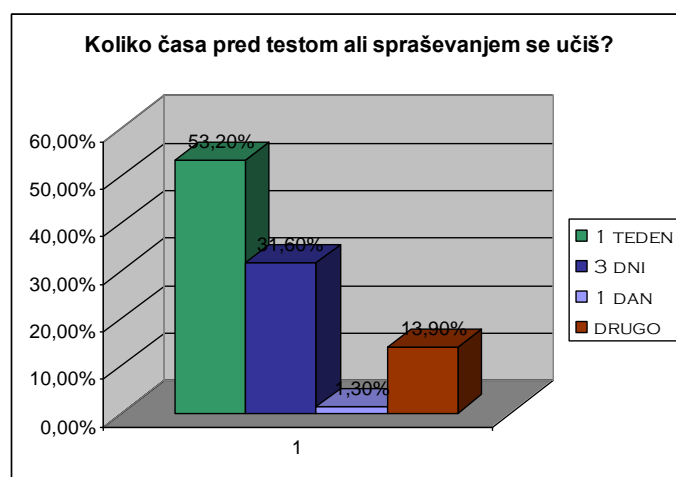
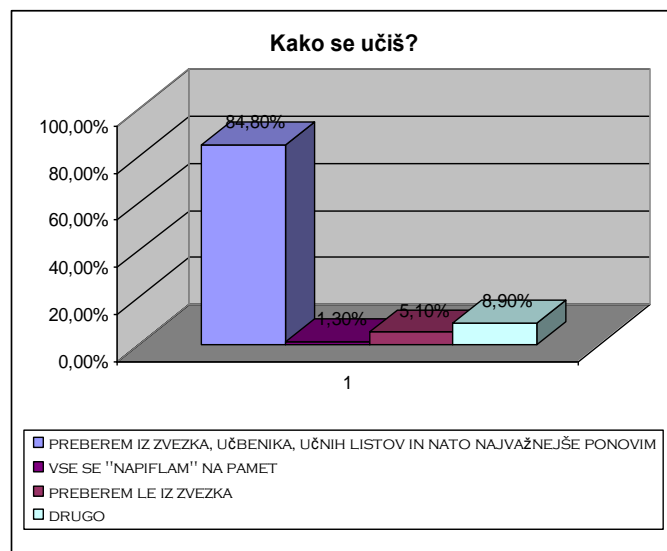
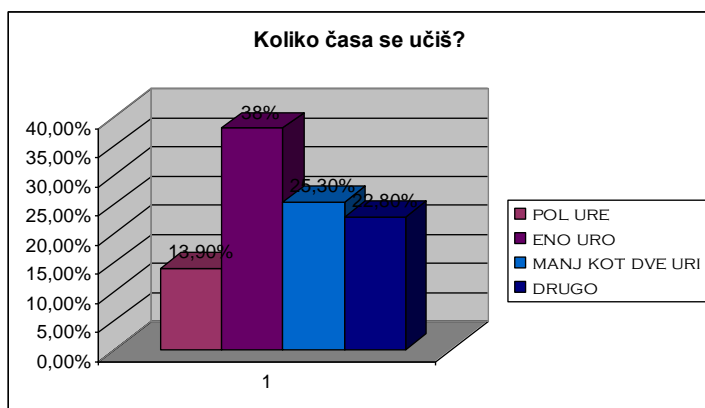
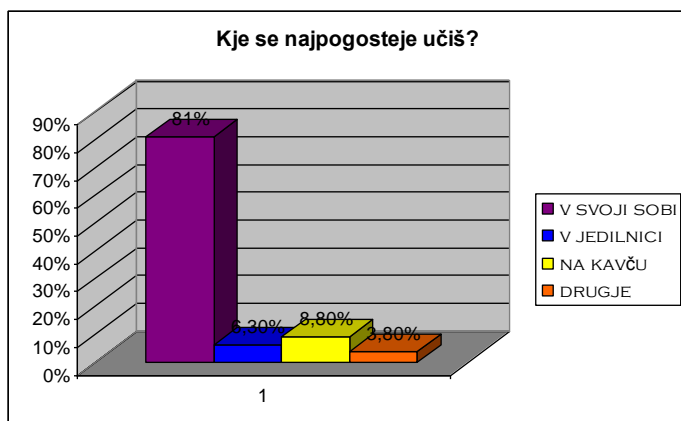
Albert Einstein

ANKETA

Ker naju je zanimalo, kako se učimo na naši šoli, sva opravili anketo, v katero sva vključili vse šestošolce, sedmošolce in osmošolce.

Izvedeli smo, da se jih velika večina uči v svoji sobi, in sicer kar 81%, ostalih bornih 19% pa v jedilnici, na kavču ali nekje drugje. Naši bevkovci so, kot pričajo rezultati, očitno zelo pridni, kajti večina – 38% se jih uči kar dolgo uro, nekateri pa skoraj dve (25%)! Ko sva jih spraševali po načinu učenja, je bil najbolj pogost prvi odgovor, ki pravi, da si učenci najprej vse preberejo ter nato težje dele ponovijo. Le en učenec, kar je 1,3%, se učno snov »napifla« na pamet. 53,20% učencev, kar je prevladujoča večina, se jih uči že teden dni pred testom ali spraševanjem, 31,6% tri dni prej, 1,3%, kar je en učenec, pa le en dan pred preverjanji. 68,40% med učenjem ne dela ničesar drugega, nekateri poslušajo glasbo, gledajo televizijo ali delajo nekaj drugega, nihče pa med učenjem ne igra na računalnik. Glede na rezultate, ki so naju ob pregledovanju ankete, prijetno presenetili, pa lahko upava, da bodo tudi rezultati pri testih in spraševanjih potrdili spodnjo statistiko.

Bolj podrobne rezultate ankete, si oglejte v naslednjih grafih.



Ana Grm in Nika Pogorelc

Ljubljanski potniški promet in kartica Urbana

Z letom 2009 se uvajajo enotne mestne kartice Urbana, s katerimi lahko plačujemo avtobusne prevoze v Ljubljani. Dosedanje plačilno sredstvo, žetone, bomo lahko uporabljali samo še do konca letošnjega leta.

Kartica Urbana stane dva evra in jo lahko kupimo na prodajnih mestih v trafikah, od 1. septembra letos pa tudi na Urbanomatih. Ti se nahajajo na Kolodvoru - nasproti glavne avtobusne postaje pri Maistrovem spomeniku, na Bavarskem dvoru, v City Parku na križišču pri Žitu oziroma McDonaldsu, na postajališču pri Kliničnem centru in Drami, na Dolenjski cesti ob postajališču "Strelišče", na Kodeljevem na končnem postajališču linije 24, pri Žalah na postajališču ob rondoju, pri Stadionu za Bežigradom in drugje.

Ločimo dve vrsti kartic Urbana, in

sicer vrednostno Urbano, ki se lahko napolni največ do 50 evrov in s katero plačujemo vsako vožnjo posebej, ter terminske, ki so nadomestile dosedanje dijaške, delavske in upokojske mesečne vozovnice.

Urbana je prinesla veliko koristi, saj lahko z njo prestopamo za ceno ene vožnje med različnimi avtobusi v razmaku 90-ih minut. Avtobusne prevoze pa bomo lahko plačevali tudi z Moneto, kar pomeni, da bomo na avtobusu lahko plačevali tudi z mobilnim telefonom. V tem primeru se bo cena vožnje prištela na račun za mobilni telefon. Slabost te rešitve je, da ne omogoča prestopanja in je potrebno za vsako vožnjo plačati enotno ceno prevoza 80 centov. LPP s tem sistemom pričakuje, da bo prevažanje z mestnimi avtobusi tako lažje in hitrejše.

Filip Juroš



Napolnjeno kartico moramo prisloniti na validator, ki izgleda takole:



Varno na cesti

V tem času na cestah življenjsko odloča le eno dejstvo: prihajajo prazniki. To pa pomeni večji promet, več vozil, več nepredvidnih voznikov, več nesreč in na žalost več žrtev. Prazniki lahko na promet vplivajo na dva načina:

- promet se poveča zaradi množičnega nakupovanja daril;
- veliko ljudi praznuje z alkoholom in se kljub temu usedejo za volan.

V letošnjem letu so do 8. 11. 2009 zabeležili že 158 smrtnih žrtev. Velikokrat so žrtve pešci zaradi neodgovornega ravnanja voznika ali pa zaradi svojega neustreznega ravnanja.

Nesreče se dogajajo, vendar pa lahko tudi mi poskrbimo, da se ji po svojih najboljših močeh izognemo. Za večjo varnost na cesti se moramo pešci ravnati po določenih pravilih:

- za boljšo vidljivost (svetla ali fluorescentna oblačila in predmeti, kot so npr. kresničke);
- upoštevajte predpise in prečkajte cesto le na označenih prehodih;
- hodite le po pločniku (če ga ni, pa ob levem robu),
- poskusite predvideti ravnanje ostalih udeležencev v prometu;
- če vidite, da vozilo kljub rdeči luči ne zavira, počakajte, da se odpelje mimo.

Velikokrat opazimo pešce, ki hodijo po progi za kolesarje. Povzročitelj nesreče je lahko zato tudi kolesar, čeprav je bila napaka peščeva.

Ker je večja verjetnost, da se nesreča pripeti ob praznikih, vikendih ter med počitnicami, moramo biti še posebej previdni in pozorni. Tako lahko tudi mi pripomoremo, da se bo število nesreč zmanjšalo.

INTERVJU - KOŠARKAR UROŠ SLOKAR

Na evropskem prvenstvu v košarki na Poljskem se je slovenska reprezentanca odlično odrezala, saj se je prvič v zgodovini uvrstila na četrto mesto, s katerim si je že zagotovila nastop na svetovnem prvenstvu, ki bo prihodnje leto v Turčiji. Navijače je sicer razočaral izid tekme proti Srbiji, kjer smo za las zgrešili uvrstitev v finale.

Na prvenstvu je med našimi košarkaši najbolj blestel Erazem Lorbek, ki se je tudi uvrstil med pet najboljših košarkarjev evropskega prvenstva. Zanimivo je, da so bili v slovenski reprezentanci kar trije nekdanji učenci OŠ Franceta Bevka: Uroš Slokar ter brata Erazem in Domen Lorbek. (Filip Juroš)

Po elektronski pošti sem si dopisovala z našim košarkarjem Urošem Slokarjem in z njim naredila krajši intervju, ker je preveč zaseden, da bi se dobila v živo. Z veseljem je bil pripravljen sodelovati in odgovoril je na vsa moja vprašanja.

Bili ste učenec osnovne šole Franceta Bevka. Se še spominjate svojih osnovnošolskih let?

Seveda se spominjam osnovnošolskih let. In na njih me vežejo le lepi spomini.

Ste radi hodili v šolo?

V šolo sem z veseljem hodil, saj sem imel tam večino prijateljev, s katerimi sem se rad družil in nisem razmišljal samo o kontrolkah!

Kakšen uspeh ste imeli?

Bil sem odličnjak od prvega do osmega razreda.

Kateri predmet vam je bil najljubši in katerega niste marali?

Vsak predmet je bil nekaj posebnega in zanimivega, predmeta, ki ga nisem maral ni bilo, sem pa moral največ časa in učenja posvetiti slovenščini in geografiji.

Se še spominjate kakšnega učitelja ali učiteljice?

Vseh učiteljev se spomnim, saj so bili nekateri osem let del mojega življenja.

Ste se katere učiteljice bali?

Bal se ravno nisem, so pa bile nekatere učiteljice, ki so se mi dodobra vtisnile v spomin.

So se vam zdeli učitelji strogi?

Ravno prav so bili strogi, saj so le tako lahko iz nas iztisnili naš največji potencial.

Nam zaupate kakšno prigodo, ki se vam je zgodila v

šoli, npr. ste dobili podpis, enko?

Ker nas je že takrat preganjala športna žilica, smo neprestano igrali mini nogomet na hodniku, kar pa seveda ni bilo prav in nam je učiteljica vedno vzela papirnato žogo. Ampak ker smo bili trmasti, smo vsakič naredili novo in se ponovno zapodili na hodnike. In posledično zahajali v težave.

Vas je za košarko navdušil učitelj telovadbe Aleš Peče?

Za košarko sem se navdušil sam, je pa pri spoznavanju z njo sigurno levji delež prispeval učitelj Aleš Peče.

Kje se je začela vaša košarkarska pot?

Moja košarkarska pot se je začela na zunanjih igriščih osnovne šole Franceta Bevka.

Pri kateri starosti in kje ste začeli trenirati košarko?

Resneje sem začel trenirati pri petnajstih letih v klubu Ježica.

Katero srednjo šolo ste takrat obiskovali?

Hodil sem na gimnazijo Bežigrad.

Zdaj pa na Evropsko prvenstvo. Ste bili ob porazu s Srbi kaj razočarani, ko pa ste bili tako blizu zmage?

Mislil, da ni fanta, ki ne bi bil razočaran ob porazu, pa če je to polfinalna tekma evropskega prvenstva ali pa le prijateljska tekma.

Četrto mesto na Evropskem prvenstvu je bilo za Slovenijo fantastičen in najboljši rezultat v naši zgodovini. Kako na izid prvenstva gledate vi? Ste zadovoljni?

Pred začetkom prvenstva sem povedal, da si želim priti do polfinala, tako da s tega stališča sem zadovoljen, vendar ker smo imeli s fanti tako dobre odnose in so nas ljudje tako lepo spodbujali, sem bil razočaran, ker nismo uspeli prinesiti domov medalje.

Kdo je bil med soigralci v ekipi na prvenstvu vaš najboljši prijatelj, s kom ste se najbolje razumeli?
Vsi smo se odlično razumeli, tako da ni bilo nikogar, ki bi ga lahko izpostavil.

Pravzaprav ste čez noč postali zvezda. Kako gledate na svojo slavo? Vas ljudje prepoznavajo na ulici?
V tujini me ljudje že zelo dobro poznajo, saj sem zadnjih sedem let preživel izven slovenskih meja, je pa letošnje Evropsko prvenstvo sigurno pripomoglo k še večji prepoznavnosti na slovenskih tleh. Ljudje me prepoznajo in me vedno spodbujajo.

Če se ne motim, ste podpisali pogodbo z Olimpijo. Kakšni so vaši prvi vtisi o ekipi?
Ekipa je mlada in potrebno bo veliko dela, vendar je naš trener Jure Zdovc pravilno načrtoval pot in mi ji moramo le slediti.

Kakšni so vaši cilji in pričakovanja za prihodnost?
Da bi lahko čim dlje igral košarko ter po končani karieri zaključil s šolanjem.

Pa samo še nekaj. Koliko ste visoki?
Visok sem 210 cm.



Na sprejemu v Ljubljani po prihodu naših košarkarjev v domovino sta Uroša Slokarja pozdravili tudi bivši učiteljici z Bevka: Irena Sluga (levo) in Vida Juvan(desno).

Katja Sluga



Kaj imajo skupnega Uroš Slokar, Erazem Lorbek in Domen Lorbek? To ve vsak košarkarski navdušenec, zaradi evropskega košarkarskega prvenstva na Poljskem pa tudi vsak Slovenec.

Le malokdo pa ve, da so bili vsi trije mladi košarkarji v devetdesetih letih učenci Osnovne šole Franceta Bevka v Ljubljani. Prizadevni šolarji so prav na naši šoli pod mentorstvom letos upokojenega športnega učitelja in njihovega prvega trenerja Aleša Pečeta začeli svojo zelo uspešno košarkarsko pot. Učitelji in učenci smo ponosni nanje in veseli, da se ime osnovne šole Franceta Bevka lahko omenja skupaj z njihovimi imeni in dosežki.

KOŠARKA

Predstavljam vam bom košarko. To je šport, ki ga imam zelo rad. Podatke sem dobil na spletni strani Wikipedija in v knjigi mojega trenerja Petra Vilfana.

Pobudo za košarko je dal leta 1891 kanadsko – ameriški športni zdravnik in pedagog James Naismith. Njegov namen je bil, da bi šolarji lahko igrali košarko med zimami. Napisal je osnovna pravila in na zid telovadnice pričvrstil košaro za breskve, ki je služila kot koš. Kmalu zatem so v šolskem časopisu izšla prva uradna pravila in na gimnaziji YMCA v Springfieldu so odigrali prvo uradno tekmo. Naismith je imel v razredu 18 učencev, zato jih je razdelil na dve ekipi po 9 igralcev. Ime basketball (koš – žoga) je predlagal eden od študentov. Ime je postalo priljubljeno in se je hitro razširilo med igralci.

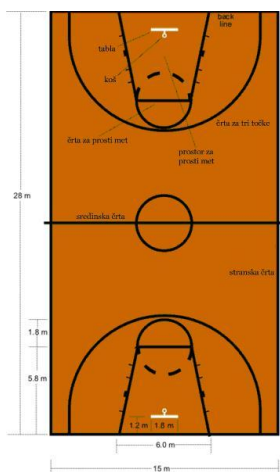
Košarka je moštveni šport, pri katerem igrata dve nasprotni moštvi. Vsako šteje 5 igralcev. Najpomembnejši igralec je organizator, ki vodi žogo v napad in usklajuje igro ostalih igralcev. En igralec ima vlogo branilca. Igralec, ki lahko meče od daleč ali pa gre v prodor pod koš, se imenuje krilo. Najmočnejši in najvišji igralec se imenuje center.

Pravila igre so enostavna. Igralec lahko vrže žogo z eno ali z obema rokama. Žogo lahko vodi v katerokoli smer, vendar samo z eno roko. Igralec z žogo ne sme teči. Ko se ustavi, jo mora z mesta podati. Med igro je prepovedano potiskanje ali spotikanje nasprotnika. Če gre žoga izven igrišča, to imenujemo avt in žogo dobi nasprotno moštvo. Cilj igre (koš, točka) je dosežen, ko je žoga vržena v koš. Tekma traja 40 minut. Sestavljajo jo štiri četrtine. Zmaga ekipa, ki v tem času doseže več točk. Točke se dodeljujejo za vsak doseženi koš glede na mesto, kjer se nahaja igralec, ki je koš dosegel.

1 točka se dodeli za prosti met, ki ga sodnik dodeli zaradi prekrška nasprotnega moštva.

2 točki se dodelita za koš, dosežen znotraj območja, ki ga omejuje črta za tri točke.

3 točke se moštvu dodelijo za vsak zadetek, dosežen izven tega območja.



luka.najhitrejsi.com/igrisce



Osnovni pripomoček za igranje košarke je žoga, ki je napihljiva in izdelana iz sintetičnih vlaken, gume ali usnja. Največkrat je rjavo oranžne barve, z grobo površino, ki omogoča boljši oprijem.

Igrišče za igranje košarke igralci pogosto imenujejo kar parket zaradi značilne podlage. Največkrat se nahaja v dvorani. Košarko pa lahko igramo tudi na prostem, takrat je podlaga betonska. Igrišče meri 28 m v dolžino in 15m v širino. Na obeh straneh igralnega polja sta nameščena koša. Koš je skozi zgodovino napredoval od enostavne košare za sadje do tega, da so mu odstranili dno in dodali odbojno tablo, na katero je pričvrščen kovinski obroč z mrežico. Obroč se nahaja 305 cm nad tlemi in ima premer 45 cm. Za igralce je najpomembnejša oprema primerna obutev, to so dvoranske superge. Tekmovalci so oblečeni v kratke hlače in majico iz sintetičnih vlaken.

Danes med najboljše igralce košarke sodijo nekateri zvezdniki ameriške lige NBA, to so Kobe Bryant, LeBron James in Dweight Howard. Košarka je zelo priljubljen šport tudi v Sloveniji. Naš najboljši klub je Union Olimpija. Slovenska košarkarska reprezentanca je dosegla zelo dober uspeh na evropskem prvenstvu jeseni na Poljskem, ko so se uvrstili na 4. mesto.

Tine Bračko, 6.b



Slovenska košarkarska reprezentanca 2009

www.kosarka.si

Ko je v Ljubljani šestnajstega maja leta 1976 na svet prijal Uroš Umek, se nikomur niti sanjalo ni, da se je rodil eden izmed največjih slovenskih DJ-ov. DJ Umek. Nihče ni vedel, da bo Uroš Umek tako imenovani foter slovenske elektronske kulture. Da bo ena izmed njegovih mnogih skladb več tednov zdržala na svetovno znani lestvici Beartport. Da bo nominiran za prestižno priznanje DJ Awards 2009 ter da bo avgusta 2009 izdal že svoj četrti album. In seveda to, da bo vso svojo kariero zelo visoko na svetovnih lestvicah DJ, npr. na TOP 100 DJ. A vse to se je tudi zgodilo. In naša Pr(a)va beseda seveda ni mogla mimo te pomembne osebnosti v elektronski glasbi. V intervju je privolil takoj, saj želi med mladimi širiti svoje navdušenje nad elektronsko glasbo in jo narediti bolj popularno.

Katero osnovno in katero srednjo šolo ste obiskovali?

Hodil sem na osnovno šolo Richarda Jakopiča, nato pa sem bila srednji strojni šoli Antona Aškercica, ki pa je na žalost nisem končal. Šolo sem pustil zaradi kariere in se posvetil didžeystvu. Tega ne bi svetoval otrokom. Če hodijo v šolo, jo morajo tudi končati. Nimajo vsi take sreče kot jaz (smeh).

Kakšen uspeh ste imeli in zaupajte nam še kakšno zanimivo dogodivščino iz šolskih let?

Spomnim se, da sem v nižjih razredih osnovne šole imel odličen uspeh, proti koncu pa je šlo proti prav dobremu uspehu. V srednji šoli pa mi ni preveč šlo, saj enostavno nisem tehnični tip in to ni za mene; čisto sem zgrešil smer. Kaj se je kaj takega dogajalo? Ja, hecne stvari. Na srednji šoli sem bil med samimi takšnimi fanti, ki so se ukvarjali s »šraufanjem« avtom, jaz pa nisem imel pojma o tej zadevi. Zanimala me je samo glasba, tako da sem do konca zgrešil smer.

Ste v otroštvu igrali kakšen inštrument oz. ste se kako drugače ukvarjali z glasbo?

Ne, nikoli nisem igral nobenega inštrumenta, tudi zdaj nisem glasbeno izobražen. Glasba pa me je zanimala vse od majhnih nog. Spomnim se, ko mi je mama kupila dvojni kasetofon, se od njega nisem mogel ločiti. Zato sta moja babica in mama ure in ure trpeli zaradi glasne glasbe. Nimam pa nobene glasbene šole.

Kakšna glasba vam je bila najljubša v osnovnošolskih in kakšna v srednješolskih letih?

Ja, če se bom spomnil. V bistvu sem glasbo začel poslušati z Michaelom Jacksonom in Moderen Talking. Potem pa sem pri svojih dvanajstih, trinajstih letih začel nekako poslušati elektronsko glasbo, vsaj tiste prve stvari, ki so se sploh lahko dobile pri nas. Ta glasba je bila popolnoma neznana, ni se dalo kupiti CD-jev in morali smo se zelo potruditi, da smo sploh prišli do nje. Ni bilo tako kakor danes, ko greš na splet in si z njega zastonj »downloadaš« vso glasbo in filme.

Kdaj ste spoznali, da boste DJ in kdaj ste to res postali?

To pa je bilo v času mojih osnovnošolskih let.

Spomnim se, da sem DJ-a prvič srečal na šolskem plesu in to DJ-a Alfa, ki je kasneje postal menedžer Sidharte. Takrat sem videl, kako se te stvari počnejo, si rekel vau in od takrat sem vedel, da to želim imeti in to početi v življenje.

Sami ustvarjate techno in elektronsko glasbo. Napisali ste že mnogo skladb in sodelovali ste z mnogimi slavnimi izvajalci in skupinami. Katera vaša lastna skladba vam je najljubša?

Moj najljubši komad je Recoshe Effect, ki sem ga naredil pred približno tremi leti in to enostavno zato, ker je noter največ emocij, čeprav to ni moj značilen stil, ampak enostavno komad mi je prirasel k srcu. Drugače pa sem delal že z mnogimi znanimi producenti, DJ-i, bendi. Delal sem, ne vem, remixe za Depeche Mode, sodeloval z Laibachi. Delal sem tudi za slovenske glasbenike. To je vse skupaj pač noro.

Nam lahko zaupate, na katero sodelovanje pa ste najbolj ponosni, zato ker je bila skupina ali izvajalec slaven.

Najbolj bi bil lahko ponosen na Depeche Mode, za katere sem delal remixe, vendar nisem, ker jih nisem v živo spoznal. Sodelovanje je takrat potekalo le prek telefonov, faksov in je bila to čisto neosebna izkušnja. Recimo, zelo rad sodelujem z Birtikom, ki je tudi slovenski up elektronske glasbe. Z njim sva v mojem studiu naredila tri plošče in mi je všeč. Mlajši fant je in gleda na svet drugače. Ima drugačne ideje in všeč mi je tudi njegov pogled na glasbo in zato s takimi ljudmi rad sodelujem. Predvsem s takimi, od katerih se lahko kaj naučim.

Kje dobite ideje za ustvarjanje?

Ideje dobim že na samih plesiščih, kjer vrtim glasbo, povsod po svetu. Pridem v studio, se usedem in začnem ustvarjati glasbo. V bistvu nimam nikoli krize, vsak dan najdem idejo in glasbo lahko ustvarjam vedno.

Kje nastajajo vaše skladbe? Doma, v studiih ..?

Skladbe nastajajo na različnih koncertih sveta. Lahko v Braziliji, ko sem na turneji, nekatere stvari naredim v Ameriki, druge spet nekje drugje. Veliko stvari naredim na letalu na prenosnem računalniku. Tam nekaj naredim, nato pa pridem v svoj studio in stvari zaključim, tako da nastane profesionalni posnetek.

Kdo ima najraje vašo glasbo? Mladi, stari ...?

Po mojem je to mešana publika, zdaj seveda prevladujejo mladi, ampak tudi naša generacija bo enkrat odrasla in jo bodo imeli radi tudi starejši (smeh)!

Ste že izdali kakšen album ali to še nameravate?

Ja, do zdaj sem izdal en uraden album, ki sem ga imenoval Nevro. No, ta album je nastal nekako v mojih eksperimentalnih dneh. Takrat sem poskušal veliko novih stvari, preobračal zvok, ne vem, delal stvari, ki jih še nikoli prej nisem. No, ravno danes pa sem zaključil svoj drugi album, ki bo izšel februarja.

Glasbo izbirate in predvajate tudi na različnih zabavah in glasbenih prireditvah. Na primer Žur z razlogom. Zakaj se odločite za sodelovanje na takšni prireditvi?

Ja, Žur z razlogom zato, ker je super koncept. Mislim, da je treba ljudi osveščati, da imajo drugi ljudje težave v življenju, zato z veseljem sodelujem pri taki akciji. Imam veliko ponudb za dobrodelne akcije, ki jih načeloma odklonim, ker mislim, da ni smiselno sodelovati na prireditvah, ki so neprofesionalno narejene, na katerih se ne zbere dovolj denarja, pa še tisti, ki se zbere, gre velikokrat v napačen žep. Recimo letos smo s Simobilom naredili izreden rezultat; mislim, da je bilo zbranih več kot 30 000 evrov za varno sobo - in to so projekti, ki mene zanimajo. Imajo veliko medijsko moč, se pravi, da se ljudi mesec dni opozarja, da ljudje pridejo in odkrijejo, da je potrebno pomagati. In take stvari so za podpreti.

So poslušalci po navadi zadovoljni z vašim izborom glasbe in z vašo glasbo?

Ja, jaz mislim, da v 95% kar so (smeh). Zmeraj pa se najde kdo, ki mu moja glasba ni všeč ali pa pričakuje kaj drugega. Ali pa zdaj v času ekonomske krize, ko se pozna, da klubi niso tako polni, kakor so bili, in tako seveda naletimo tudi na kakšen bolj prazen klub. To se sicer bolj redko dogaja, a se zgodi.

Kakšno glasbo imajo po večini najraje mladi?

Jaz ne bi vedel, so pa, mislim, da pred dvema ali tremi leti, na MTV-ju naredili anketo, kjer so ugotovili, da rock

glasbo mladi poslušajo nekako v 30%, elektronika pa je na drugem mestu - 25%. Tako da smo zelo blizu in upam, da bo elektronika v prihodnje prevladala (smeh).

Za svoj »poklic« ste dobili že nekaj nagrad. Katera vam je najljubša in ste nanjo najbolj ponosni?

Moje nagrade ... Joj, nagrade so meni tako hecne, v bistvu jih sploh ne sprejemem preveč dobro. Bil sem izbran za ... ne vem, kaj bi bilo kaj takega. Aha, lansko leto sem postal najboljši DJ Vzhodne Evrope, bil sem nominiran na Evici za najboljšega techno DJ-a. Nominiran sem bil že dvakrat, a tega potem nisem osvojil, ampak OK, že sama nominacija je fajn. Sem med prvimi 100 DJ že ene sedem, osem let ali pa še mogoče več. Tega je kar nekaj, a to so itak samo nagrade in do njih ne gojim posebne ljubezni, gojim ljubezen do svojega dela. Samo to mi je pomembno.

Kaj pa bi bili, če ne bi bili DJ?

Ja, mislim, da bi igral košarko, če bi moji gležnji to zdržali in če bi jaz zdržal naporene treninge. Bil sem košarkar v mladih letih.



Glasbena izkaznica

Najljubši inštrument: SINTESAJZER

Najljubša skupina : SIDHARTA

Najljubša pevka/pevec : NIKA PERVONVIČ

Najljubša zvrst glasbe: TECHNO

Intervju je pripravila Katja Sluga, z DJ Umekom pa se je pogovarjala Sanja Gorkič iz 7.a.

DJ OZIROMA DISC JOCKEY

DJ je oseba, ki na različnih zabavah in prireditvah izbira glasbo. Poznati mora želje in zahteve svojih poslušalcev ter vse hite, ki so trenutno »in«. Pomembno je, da zna razporejati raznoliko glasbo skozi cel večer, da se občinstvo ne dolgočasi. DJ-i včasih sploh niso bili priljubljeni. Najemali so jih le za kakšne zabave, rojstne dneve. Danes pa so DJ-i vedno bolj priljubljeni, sodelujejo na vseh velikih prireditvah za mlade, npr. na Žuru z razlogom in tudi vsak radio ima DJ-a, npr. pri radiu Antena glasbo izbira DJ Zok.

DJ-i pa niso le tako imenovani »izbiratelji in predvajatelji« glasbe, ne, mnogo jih tudi ustvarja svoje skladbe v studiih. Ta glasba je elektronska, saj je ne izvajajo pravi inštrumenti in pevci, ampak kar računalnik. DJ ustvarja nove in nove skladbe tudi z »miksanjem« oziroma mešanjem skladb. To pomeni, da si iz več skladb tako rečeno izposodi nekaj delov in iz njih sestavi novo melodijo.

Glede na to, da so DJ-i vedno bolj priljubljeni, med seboj tekmujejo. Obstajajo mednarodne in svetovne lestvice DJ. Naš DJ Umek se je leta 2007 na lestvici TOP 100 DJ uvrstil na 29. mesto. Med najboljše na svetu pa spadajo Paul Oakenfold, Tiësto, Paul van Dyk, Bob Sinclar, Tiga in še veliko drugih. V Sloveniji so najbolj poznani DJ Umek, DJ Zok, DJ Gray, DJ Pero ...

Viri:

<http://www.wikipedia.org/>

Katja Sluga

SMRT MICHAELA JACKSONA

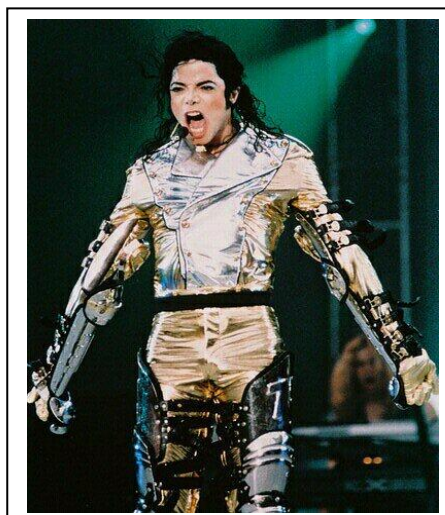
26. junija 2009 je svet pretresla novica, da je 25. junija ob 23.26 v Los Angelesu umrl kralj popa Michael Jackson.

Michael se je rodil 29. avgusta 1958 v Indiani (ZDA). Njegovo pravo ime je Michael Joseph Jackson. Že pri štirih letih je začel nastopati in peti. V mladosti so on in njegovi štirje starejši bratje pod taktirko njihovega očeta ustanovili skupino Jackson 5, ki se je kasneje preimenovala v The Jacksons. Njihovi največji hiti so bili I Want You Back, Dancing Machine in mnogi drugi.

Leto 1982 je bilo za Michaela najbolj zanimivo in uspešno leto njegovega življenja. Izšel je namreč najbolje prodajani in daleč najuspešnejši album vseh časov Thriller, na katerem najdemo tudi njegov največji hit »Billy Jean«. Ta album mu je zagotovil naslov kralja popa. Pri izvedbi njegovih skladb je bil vedno prisoten zanj zelo značilen ples moonwalk, pri katerem je hodil naprej, pri tem pa se skrivnostno gibal nazaj. Leta 1987 je izšel njegov tretji samostojni album Bad, ki pa ni bil tako uspešen kot zloglasni Thriller, a je vseeno požel veliko uspeha in je tudi eden najbolje prodajanih albumov vseh časov. Tudi Dangerous, ki je izšel tri leta kasneje, je bil prodajno uspešen. Po letu 1993 je začela njegova popularnost padati, kar je bilo povezano tudi z obtožbo, ki jo je neki deček podal proti njemu, in ga je

obtoževala spolne zlorabe. Michael ali Jaco, kot so ga klicali prijatelji, je bil oproščen krivde. Bil je dvakrat poročen, najprej leta 1994 z Liso Marie Presley, hrčenko Elvisa Presleyja, leta 1996 pa se je poročil z Debbie Rowe. Njegovi hčerki je ime Paris Jackson, enemu sinu je ime Prince Michael Jackson, drugemu pa Prince Michael Jackson II ali Blanket. Vsi otroci so bili zelo žalostni zaradi očetove smrti, ki naj bi jo po govoricah povzročil Michaelov zdravnik, ker mu je dal prevelik odmerek pomirjevala po imenu demerol. Njegovo smrt pa še vedno preiskujejo

Petra Ramšak



Harry Potter

Najslavnejši čarovnik Harry Potter se v šestem delu filma »Harry Potter in princ mešane krvi« z ravnateljem Dumbledorjem odpravi raziskovat preteklost hudobnega Mrlakensteina. Harry se od Dumbledorja veliko nauči, saj mu ta razkriva, kaj je ugotovil o Mrlakensteionovi preteklosti. Izkaže se, da je profesor Mrlakensteinu razložil, kako delujejo skrivženi. Skrivžen je eden od sedmih predmetov, v katerih so skriti koščki Mrlakensteinove duše. Ta je pridobljeno znanje izkoristil in s pomočjo uroka svojo dušo raztrgal na sedem kosov, s čimer je postal skoraj nesmrten. Harry izve, da mora najprej uničiti vseh sedem skrivženov, nato pa se bo moral spopasti še z Mrlakensteinom. V tej bitki bo eden izmed njiju umrl. Harry Potter odkrije tudi, kako se je Mrlakenstein iz

prijaznega dečka spreobrnil v največjega sovražnika vseh čarovnikov. V filmu je veliko napetih prizorov in bitk.

Film je v kinematografe prišel 7. julija letos in takoj postal velika svetovna uspešnica. V filmu imajo glavno vlogo Daniel Radcliffe kot Harry Potter, Emma Watson kot Hermiona in Ruppert Grint kot Ron.

Filip Juroš



Muzikal Broadway

V soboto, 7. novembra, se je v Cankarjevem domu odvijala predstava Broadway. Muzikal se je pričel ob 16. uri, nastop pa je zahteval največjo Gallusovo dvorano. Karte treh predstav so bile razprodane, zato so organizatorji priredili še eno. Dodatno predstavo sem si ogledala tudi jaz.

V dvorano sem prišla med prvimi, čez nekaj minut se je dvorana napolnila in luči so se ugasnile. Takoj zatem so na oder priplesali plesalci. Nekaj minut po začetku so v dvorano prihrumeli še zadnji zamudniki. Prvi del predstave je trajal dobrih trideset minut, nato je sledil petnajstminutni premor, nazadnje pa še drugi del predstave, ki je bil enako dolg kot prvi. Plesali so plesalci plesne šole Mojce Horvat, ki so odplesali nekaj odlomkov iz uspešnic Mačke, Lasje, Kabaret, Plesa vampirjev, Ples v dežju, Chicago. V oglasih je pisalo: »Spektakel nam bo postregel z veliki imeni, kot so Andrew Lloyd Weber, roman Polanski, Harold Prince, Frank Sinatra ter nenazadnje z Bobom Fossom«, na predstavi pa smo videli, nekaj pa tudi slišali, le mladince plesne šole Mojce Horvat.

Predvidevam, da so bili vsi gledalci vsaj malo razočarani, saj so oglasi obljubljali »triurni ameriški spektakel«, nato pa smo v dvorani izvedeli, da smo 45 evrov potrošili za amaterski ples na glasbo iz znanih plesnih filmov. Veliko jeznih in razočaranih obiskovalcev se je že pritožilo direktorju Cankarjevega doma in zahtevalo svoj denar nazaj.

Iris Flisar

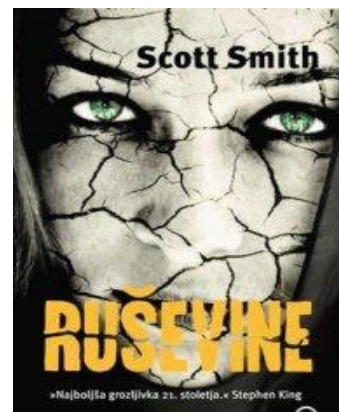
SCOTT SMITH: RUŠEVINE

Scott Bechtell Smith je ameriški pisatelj in scenarist, ki se je rodil v New Jerseyju 1965. Zdaj živi v New Yorku, kjer je na Kolumbijski univerzi tudi diplomiral iz kreativnega pisanja. V otroštvu si je želel postati vojak, vendar ga je pot nepričakovano zanesla v pisanje. Scenarij, ki ga je napisal po svojem romanu Preprost načrt (Simple Plan), je bil nominiran za dva oskarja, dobil pa je tudi številne druge nagrade. V filmu sta zaigrala Bridget Fonda in Billy Bob Thornton. Smith napoveduje svoj tretji roman, vendar v to še ni popolnoma prepričan. Če bo res izšel, pa bo gotovo sodil v družino grozljiv, kriminalk ter knjig podobnega žanra.



Amy in Stacy, najboljši prijateljici, skupaj s svojima fantoma Jeffom in Ericom, brezskrbno uživata na prostranih peščenih mehiških plažah. Zdi se, da so njihove počitnice popolne. V hotelu prijatelji kmalu spoznajo Nemca Mathiasa, ki jih povabi na raziskovanje še neodkritih ruševin. Za prijatelje bi to lahko bila čudovita pustolovščina, ki bi prav prijetno popestrila dogajanje, mladi Nemec pa bi tam pravzaprav rad našel brata Heinricha, ki se je po hudem prepiru od njega poslovil le s pismom. V njem mu je sporočil, da se je s skupino arheologov odpravil raziskovat neznane ruševine. V pismu je tudi izrazil željo, da naj se tudi on pridruži izkopavanjem, v ta namen pa mu je priložil tudi ročno napisan zemljevid, kateremu naj bi sledil Mathias, če bi ga želel obiskati. Vsi razen Amy so takoj navdušeni nad idejo. »Kaj si lahko zamisliš boljšega kot zadnji dan pred odhodom domov preživeti ob raziskovanju prvič videnih ruševin?« jo prepričujejo prijatelji. Vendar Amy dvomi. Obhaja jo občutek, da nekaj ne bo v redu. Bi morala poslušati svojo žensko intuicijo?

Ko prispejo v bližino omenjenega kraja, se zdi, da bo vse v redu in so se njene slutnje izkazale za neutemeljene. Med potjo naletijo na umirjeno majevsko vasico, tihi in ravnodušni Maji pa se za nove prišleke še zmenijo ne. Pa je res tako? Ko prijatelji pred sabo zagledajo grič z razvalinami in stopijo v razbohoteno zeleno ovijalko, se njihovo razpoloženje kaj kmalu spremeni. Nič hudega sluteče prijatelje z loki in enim revolverjem spodijo na vrh griča. Vendar presenečenj tukaj še ni konec. Kje so vsi arheologi? Kje je



Mathiasov brat Heinrich? Kmalu ga najdejo mrtvega, pod razraščeno ovijalko. Njegov obraz je skoraj zgnit ter deluje, kot da bi tam ležal že zelo zelo dolgo. Kako je to mogoče? Vsa ta in še mnogoteri vprašanja se bodo porajala v glavah mladih prijateljev, ko bodo mrzlično iskali pot preživetja ter se podali v boj z neznanim sovražnikom.

Scott Smith zelo spretno zasuče zgodbo z začetnega brezskrbnega poležavanja prijateljev do najhujših trenutkov njihovega življenja. Bralci se boste z lahkoto vživeli v like, v njihov strah, trpljenje, neučakano čakanje na jutri ter upanje, da jih bo kdo vendarle rešil skoraj gotove smrti – saj veste upanje umre zadnje. Smith je idejo za Ruševine dobil že med študijem, le da si jo je takrat predstavljal malce drugače. Šlo naj bi za arheologe, ki jih napade neka smrtonosna bolezen. Osredotočena naj bi bila predvsem na glavne raziskovalce, ki se prepirajo, namesto da bi iskali rešitev, medtem ko njihovi delavci, pa tudi sami, umirajo.

Po romanu Ruševine so leta 2008 posneli tudi istoimenski film, ki prav tako kot knjiga ne skopari s strašljivimi prizori ter je prava oz. klasična grozljivka.

Nika Pogorelc

MOJA PASJA PRIJATELJICA

Veliko otrok si želi kužka. Želijo si nekoga, ki se bo z njimi igral in jim delal družbo. Tudi jaz sem si srčno želela takega pasjega tovariša, in nekega dne se mi je želja uresničila. Dobila sem kužka.

Ime ji je Dina, ima tri kilograme in je majhen pes, toda vseeno mora nekdo skrbeti zanjo. To sem ponavadi jaz ali moja mami. Dinin dan je vsak dan malo drugačen, toda po neki strani enak. Zjutraj se zbudi okoli pol sedme ure in začne lajati, ker je lačna, hoče na sprehod ali pa ji je dolgčas, ker se nobeden ne zmeni zanjo. Ponavadi vstane mami, ki jo vzdigne iz postelje in poskrbi za vse njene potrebe. Ko vstanem še jaz, se razveseli in vsa srečna pograbi prvo svojo igračo in mi jo prinese.

Ko jaz in moja mami odideva v službo in v šolo, pa ji babi odpre vrata dnevne sobe. Dina ponavadi steče vanjo, skoči na kavč, se udobno namesti in zaspi za kakšne pol ure. Ko se zbudi je ponavadi lačna kot volk. Babi ji na tla postavi posodico s hrano in Dina začne jesti, kot da nebi jedla že cel teden. Z polnim trebuščkom se odpravi nazaj dremat. Okoli dvanajstih pa se ponavadi loti sobne rože, ki stoji na tleh. Nagne se nad lonec in z obema tačkama začne kopat. Zemlja je po vsej dnevni sobi. Nanjo se potem začne kregati naš papagaj, leta po vsej kletki, in naredi še večji nered.

Dina seveda začne lajati nanj in tako se vname neke vrste prepir. Ko se oba umirita, Dina prinese svojo kost in jo začne gristi. Že okoli dveh pa se usede in čaka, da pridem domov. Jaz pridem iz šole okoli treh jo odpeljem na sprehod. Vsa vesela Dina teče okoli. Ponavadi jo spustim iz povodca, da se lahko pošteno nateče in pokuri saj del njene energije, ki je ima veliko preveč. Kmalu pride domov se moja mami, ki Dini menja vodo in papir. Včasih jo peljeva še v park Tivoli. Okoli štirih poje še svoj drugi obrok, in se zadovoljna uleže na mojo posteljo. Ne drema, ampak me samo opazuje kaj delam. Ponavadi delam domačo nalogo, ali pa sem na računalniku. Tega se kmalu naveliča in prinese svoje igrače, cel večer se igra, teče za mami in jo vleče za hlače, nato pa kot ubita zaspi.

Za tako majhnega psa ima zelo veliko energije, čeprav tudi zelo rada spi.

Petra Ramšak



Moja PSIČKA Lori

Lori sem dobila letos med prvomajskimi počitnicami. Ko je bila stara dva meseca, smo jo šli iskat v Brežice, kjer se je skotila kot majhna črna kepica. Je pritlikavi koder črne barve s kratkim repkom in dolgimi ušesi. Njena dlaka je mehka, skodrana in kratko pristrižena. Ker je stara šele osem mesecev, se zelo rada igra in skače. Zna že dva ukaza: sedi in prostor. Trudim se, da bi jo naučila dati tačko in narediti preval. Za njeno učenje porabim veliko časa in še več pasjih priboljškov. Ko sem v šoli, je pri babici in dedku, zato ni navajena biti sama.

Moja Lori je najbolj prisrčen kužek na svetu, ki mi vedno polepša dan. Kadar me pogleda s svojimi črnimi bleščečimi očmi, pozabim na vse

skrbi. Ker pa velikokrat tudi nagaja oziroma krade copate in nogavice, moram biti včasih nanjo tudi huda. Najbolj srečna je takrat, kadar jo peljem na hrib, ji mečem žogico in tekam z njo naokrog. Moje noge pa se žal ne morejo primerjati z njenimi hitrimi tačkami.



Zala Kampjut

BORDER COLLIE



Pasmo, ki jo bom opisala, imamo doma. Naš kuža Irk je star 13 mesecev in še vedno ves »nor«. Z njim hodimo v šolo. Po opravljenem izpitu pa ga bom vodila tudi na agility. Zelo ga imamo radi.

Border collie je kuža, ki ti prirase k srcu. Njegova inteligenca in pripravljenost ustreči gospodarju omehča mnoge, vendar pa potrebuje stalne izzive in dovolj zaposlitve! Ob pravilni vzgoji otrok in kučka je lahko zelo dober z otroki. Zaradi svoje izredne živahnosti pa ga ne priporočajo družinam z majhnimi otroki. Po naravi ni čuvaj. Njegova življenjska doba je od 12 do 15 let.

IZVOR

Border collie izvira iz Northumberland-a na škotsko-angleški meji. Pasma izhaja iz starih britanskih gonjačev z dodatkom španjela, zaradi česar je zadržal nekaj lovskega instinkta, kar lahko opazimo v njegovem karakterističnem gibanju. Prva registrirana psa sta rojena leta 1939.



ZUNANJI IZGLED in ZNAČAJ

Border collie je skladno grajen, srednje velik pes, ki že na prvi pogled kaže svojo gibčnost. Plečna višina je do 53 cm, teža pa do 25 kg. Ima gosto, zelo sijočo dolgo ali kratko dlako. Dovoljene so vse barvne kombinacije z belo, le da bela ne sme prevladovati. Najbolj pogosta je črno-bela kombinacija. Border je izjemen priganjač, vzdržljiv, gibčen, neutrudljiv ovčarski pes. Je perfekcionista z željo, da vedno ustreže svojemu lastniku.

Ni pes le za občasne sprehode ali celo za življenje na verigi! So preveč inteligentni, da bi zapravili dan s poležavanjem in brez dela. Če se Border dolgočasi, si sam poišče »delo«, kot je grizenje pohištva in razmetavanje. Border collie je ena najbolj učinkovitih pasem.



Prvotno je bil namenjen za pašnjo ovc, saj je odličen pastir. Pravijo, da ima oko, ki lahko hipnotizira žival. Prihuli se k tlom in hipnotizira žival s strastnim, napetim pogledom. Pri paši mora biti v preži. Rep ne sme biti v zraku (ker to pomeni, da se le igra), ampak spuščen k tlom. Ovcam se od zadaj ne sme preveč približati, saj mora obenem biti nasproti pastirju, ga gledati in poslušati njegove ukaze. Če ga ovce ne ubogajo, jih z nežnim grizenjem v noge opomni, kdo je glavni.

Danes Borderja vedno bolj uporabljajo v kinoloških športih (agility, flyball – lovljenje frizbija, tracking – sledenje, obidience – poslušnost), kjer dosega odlične rezultate. V policiji ga uporabljajo kot reševalca in iskalca narkotikov ter eksploziva.

(Viri: revija Moj pes, www.britanci.com)

Iza Štrumbelj Oblak

Kraški ovčar - najbolj znana slovenska pasma

Kraški ovčar je ena izmed najbolj znanih slovenskih pasem, saj pogosto zmaga na mednarodnih tekmovanjih in so že od nekdaj na našem ozemlju.

Kraševci so srednje veliki pastirski psi. Imajo bujno in gosto dlako sive in rjave barve, dolgo kakih 10 centimetrov. Živijo od 12 do 15 let. Najbolj primerni so za kmetije, saj so pastirji. Njihov izvor ni popolnoma znan, vendar obstaja več teorij. Ena je, da izvirajo iz azijskih psov, ki so jih sem pripeljali Grki. Druga teorija pa je, da izvirajo z Apeninskega polotoka, najmanj raziskana teorija pa je, da so jih Slovani pripeljali z Urala.

Že Valvasor je v svoji knjigi Slava Vojvodine Kranjske opisoval močne pastirske pse, ki so jih gojili ob Pivki. To je najbolj trden dokaz, da so kraševci živeli na našem ozemlju že takrat. Prvotno so se imenovali isterski ovčarji, vendar je po prvi svetovni vojni Istra pripadala Italiji, zato so jih preimenovali v ilirske ovčarje. Po drugi svetovni vojni so pričeli ime ilirski ovčarji uporabljati za dve pasmi: šarplaninca in kraševca.

Kraški ovčar je po značaju pastir, zato se zanje v Sloveniji uporablja ime kraševca, mednarodno pa je še vedno v uporabi ime kraški ovčar. Pastirski psi se od ovčarskih bistveno razlikujejo po tem, da je bila naloga ovčarskih psov zganjati vso čredo skupaj, zato

so živahni in večinoma niso tako dobri čuvaji. Medtem ko pastirski psi večinoma lenarijo in so ves čas budni, pozorni in pripravljeni odreagirati na nevarnost, kot so volkovi in potepuški psi, pa dandanes, ko jih imamo kot ljubljence, reagirajo na tatove.

Kraški ovčarji se do svoje družine obnašajo dobrodušno, umirjeno in se nanjo zelo navežejo. Do tujcev se obnašajo nezaupljivo, vendar ko jih enkrat spoznajo, se bodo tudi do njih obnašali prijazno. Zato npr. le redko lajajo na poštarja, saj se ga navadijo. Kraševca ima zelo rad otroke. Je inteligenčen pes, ki je moral, ko je čuval čredo, sam presoditi situacijo, zato je odločen pes, ki se človeku ne bo nikoli popolnoma podredil, vendar ga lahko z vzgojo naučimo poslušnosti.

Gaja Lukacs Čufer



Vir: wikipedija

Založba Rokus Klett vsako leto razpiše literarni natečaj za osnovnošolce od 4. do 9. razreda Gradim svet iz besed. Naloga učencev je, da devet objavljenih ilustracij razvrstijo v poljubno zaporedje in jih povežejo z izvirno zgodbo. Letos so se na natečaj odzvale tudi tri naše učenke, in sicer dve sedmošolki Katja Sluga in Asja Emeršič ter osmošolka Nika Pogorelc. Strokovna komisija bo med prispelimi deli izbrala šest zmagovalnih zgodb (po eno zgodbo na vsak razred) in avtorje nagradila s knjižnimi in praktičnimi nagradami. V našem časopisu bomo vse tri zgodbe objavili, vi pa stiskajte pesti za naše mlade pisateljice. V tej številki je pred vami zgodba **Katje Sluga** z naslovom **TEMAČNA SKRIVNOST DOMA BREZA.**

mentorica Barbara Kampjut



Nekje stoji večje mesto. V njem živi Tina. Stanuje v manjši stanovanjski hiši v centru mesta. Obdajajo jo nakupovalni center, v katerega Tina zelo rada zahaja, parkirišče, cesta ter drugi bloki. Iz svoje sobe Tina vidi lep in bel mestni trg, na katerem se zjutraj in popoldne kar tare ljudi, tako da imaš občutek, da opazuješ mravljišče. Zvečer ob marmornatem vodnjaku na sredi trga posedajo zaljubljeni in opazujejo svetle zvezde. Tina včasih na klopcih na robu trga piše domače naloge ali pa gre na sladoled s svojim prijateljem Blažem. Resda je Blaž Tinin prijatelj, ni pa najboljši prijatelj. Njen najboljši prijatelj je Nik. Nikova mati je sestra Tinine mame. A družini ne stanujeta skupaj. Nik, njegov bratec Bor in mama stanujejo v hiši Borove, Tinine in Nikove babice. Babica pa živi v domu Breza v bližini Nikove hiše.

Deklica Tina je starejša in bolj razgledana v namreč že v osmi razred, torej veliko zna in ve. zahteven, a Tina se trudi in dobiva najboljše svoje sanje in postati igralka. Ve, da jo čaka še izredno trmasta pa tudi radovedna. A izbira naključje, saj že zdaj kaže svoj igralski talent. predstavah, igra pa tudi v dramih. Vsi pa vemo, talentov. Tina igra violino in prejšnje leto je srečanju mladih violinistov, trikrat na teden zboru, trenira pa tudi balet, ki jo je popolnoma svoje baletne copatke. Njen urnik je torej do konca poln, a mora za vse težave, nastale pri prevozu, nastopih, izpitih ... poskrbeti sama, saj imata njena starša v času njenih dejavnosti službo. Tudi njena starša sta namreč polno zasedena; njen oče ornitolog je ves dan na terenu, kjer opazuje ptice, mati pa je baletka, ki vsak dan pleše v operi in baletu. Tina je torej mnogokrat sama doma, a se je na to že čisto navadila.



nerazdružljivi dvojici. Hodi Osmi razred je zelo ocene, saj želi izpolniti zelo naporno učenje, a je tega poklica ni kar Nastopa v vseh šolskih da ima dober igralec več zmagala na evropskem poje v opernem pevskem očaral že, ko je prvič obula

Če pa Tina kdaj nima nobene dejavnosti in naredi že vse za šolo, se z veseljem usede na avtobus in se odpelje v predmestje. Po tridesetih minutah vožnje izstopi in pred njo se odpre rajski pogled: zasneženi vrhovi gora se lesketajo v šibkem popoldanskem soncu, pod njimi pa se razteza zelena ter prijazna dolina in v tej dolini stoji hišica njene babice in dedka. V njej stanujejo Tinina teta in bratranca. Z Nikom, ki hodi v sedmi razred, gresta vselej posedat na ruševine starega zidu in z daljnogledom opazovat ptice. Oba jih obožujeta in o njih vesta ogromno. Ob lepem vremenu se sprehajata po gozdu ali polju, vedno pa obiščeta njuno babico v domu za ostarele občane v bližini Nikovega prebivališča. Včasih sta obiskovala tudi dedka,



dokler ga ni pred nekaj leti zadela kap. Babica večkrat pripoveduje: »Ko sem se nekega dne zbudila, Ivana ni bilo več ob meni v postelji. Zelo sem se prestrašila in kmalu sem izvedela grozljivo novico. Ivana je zadela kap in nekaj dni po tistem je umrl.« Nato po navadi zajoče. Pred nekaj meseci pa je dobila prijatelja, gospoda Janeza, s katerim se zadnje čase veliko družijo. Nik ga sovraži, saj se mu zdi, da bi rad nadomestil dedka, Tini pa je pomembno le, da je babica

srečna. Vsi pa bi seveda raje videli, da bi babica živela doma, vendar je to nemogoče, saj ima multiplo sklerozo in potrebuje štiriindvajseturno oskrbo.



Babičin dom pa ni običajen dom, saj ni namenjen starim, a zdravim ljudem, ki nimajo kje živeti ali pa se predvsem zaradi družabnosti odločijo za dom. Ta dom je namenjen starim in bolnim ljudem, tudi takim, ki so ves čas priključeni na različne aparate. Zdravniško pomoč in zdravila imajo oskrbovanci tega doma na voljo vsako sekundo. Vendar je mesto v domu izredno težko dobiti.

Čeprav je za oskrbovance dobro poskrbljeno, se Tini in Niku zdi, da je njihov vsakdanjik dolgočasen in enoličen. Ljudje so zaprti vase, čemerni in žalostni. Mogoče je to zaradi njihove bolezni in iztekajočega se življenja, morda pa preprosto zaradi pomanjkanja razvedrila in zabave. Upokojenci se Tine in Nika

vedno zelo razveselijo in vsi nestrpni čakajo, kdaj se bo pri vhodu pojavila njena skodrana rdeča griva, za njo pa za dvajset centimetrov višja Nikova glava. Tudi Tina in Nik jih imata zelo rada in ob koncih tedna jim večkrat pripravita zabavne točke, da jim popestrita dan. Tina včasih kaj zapleše, zapoje ali zaigra, največkrat pa jim pripravita čarovniško predstavo, saj čaranje in trike Nik najbolj obvlada, pa še upokojenci imajo to najraje.

Nekega dne je Tina zopet obiskala Nika in odhitela sta proti domu Breza. Pred babičino sobo sta se zaletela v prestrašeno medicinsko sestro. Iz rok so ji popadali vsi papirji in zdravila. Medtem ko so pospravljali nastalo škodo, jima je sestra povedala razlog svoje zaskrbljenosti. »Vajina babica je vznemirjena in objokana že ves dan. Čuti bolečine pri srcu. Po zdravniku grem!« je še zbegano zašepetala in odhitela. Bratranec in sestrična sta pohitela v sobo. Njuna babica, drobna ženička s kot sneg belimi lasmi in ogletimi očmi, se je grbila pod odejo, po zgubanih licih pa so ji tekale solze. Tina je stekla k njej in zašepetala: »Babi, kaj je narobe!?« Babica se je plaho vzravnila v postelji in rekla: »Samo vama lahko zaupam, kaj me



tare, ker nam lahko pomagata le vidva. Ali obljubita, da ne bosta črhnila niti besedice?« Prikimala sta in babica je začela pripovedovati: »Kot vesta, sva z Ivanom pred približno desetimi leti oba močno zbolela. Takrat je Ivan povprašal za dve mesti v tem domu in upravnik doma naju je povabil v svojo pisarno. Povedal nama je, da nama lahko zagotovi mesto v domu le, če nanj prepisava nekaj svoje lastnine. Oba sva bila zelo zgrožena nad tem pogojem, a nisva imela druge možnosti. Nanj sva prepisala vašo hišo, Nik, in gozd za njo. Dogovorili smo se, da gozd dobi takoj, hišo pa deset let po vselitvi. Bila sva zelo žalostna, a sva dom nujno potrebovala. Nikomur nisva niti namignila, kaj se dogaja. Danes zjutraj pa je prišel upravnik in povedal, da zahteva hišo. Izseliti se boste morali in vsi bodo tako jezni name! A obstaja rešitev! Do pojutrišnjem poiščita najino darilno pogodbo za upravnika. Ta pogodba je dokaz upravnikovega izsiljevanja in nepoštenosti. Takoj jo nesita na policijo im jim vse povejta. Govori se, da so policisti že nekaj slišali v zvezi s temi pogodbami, a nimajo dokazov. Pogodba pa je zelo trden dokaz! Ded je darilno pogodbo skrnil nekje v vaši hiši, Nik. Mora vama uspjeti, a nikomur ne povejta, kaj delata. Verjamem v vaju!« Oba sta bila osupla nad tem, kar sta slišala, a sta se odločila, da bosta babici pomagala.



Po obisku babice je Nik Tino pospremil do avtobusne postaje, nato pa je odhitel domov in se lotil iskanja. Da njegovo stikanje ne bi bilo sumljivo, se je mami zlagal, da išče matematični zvezek, ki ga potrebuje do jutri. Pogledal je za ogledalo, za postelje, omare, zofo ... Pobrskal je po mamin omari in na dnu predala našel mamin spis iz osnovnošolskih let, prečesal je svojo in Borovo sobo, a ni našel ničesar. Dvignil je vse majave deske in našel zaklenjen babičin dnevnik. Po pregledu hiše je odšel na vrt. V stari zarjaveli kanti je našel

poginulo miš, v lopi pa je ugotovil, da ima le-ta dve steni. Med stenama je našel staro dedovo partizansko uniformo in titovko. Razočaran je pozno zvečer legel v posteljo, a ni mogel zaspiti. Zjutraj pa, ko je mama odhajala v službo, Bor

pa v vrtec, se mu je med zvečenjem muslijev utrnila ideja: »Ko sta odšla v dom, smo njune stvari odnesli v klet!« Tekel je k telefonu, zavrtel Tinino številko in rekel samo: »Pridi hitro! Danes bova »špricala« šolo!« Čez trideset minut jo je pričakal na avtobusni postaji, kot blisk je skočila z avtobusa in zdrvela sta proti njegovemu domu.



Tina in Nik sta se okrepčala, nato pa odhitela v klet. Bilo je temačno, zatohlo in neprijetno. Nik, ki je bil pogumnejši, se je v klet spustil prvi. Kar videlo se je, da je junak prestrašen. Ko sta se razgledala po kleti, sta se dogovorila, da bosta najprej pregledala knjige, ki so stale na polici. Naložila sta jih na voziček, ki je ležal v kotu, in jih odpeljala v stanovanje, kjer sta bolje videla in jima je bilo bolj prijetno. Prebirala sta naslove knjig in se zraven krohotala: »Poslušaj to: Kako vzgojiti vljudnega otroka? Ali je mogoče pridelati okusno ledenko brez škropljenja? Kako je biti zaljubljen? ...« Nato pa je Tina v roke vzela tako težko knjigo, da ji je padla iz rok in iz nje je odletela tanka mapa z naslovom

Dokumenti Ivana in Ane Meraj. »To je to!« je zavpil Nik. Odprla sta mapo in takoj zagledala list, na katerem je pisalo: Darilyna pogodba. Tina je list zgrabila v roko in prebrala: »Hišo na Sirkovi ulici pet in pripadajočo posest ter gozd za njo podarjava upravniku doma za bolne in stare občane Breza, doktorju Jožetu Žepu, v zameno pa imava zagotovljeno mesto v domu, a morava vsak mesec vseeno plačati oskrbnino brez kakršnihkoli popustov. Spodaj podpisana Ana in Ivan Meraj. Ljubljana, petnajsti oktober 1990.« »To je bilo pred točno desetimi leti!« je vzkliknil Nik. Hitro sta se oblekla, vzela darilyno pogodbo in odhitela na bližnjo policijsko postajo. Ko sta možem v modrem povedala vso zgodbo, so jima razložili, da niso imeli trdnih dokazov, vendar so Jožeta Žepa že dalj časa sumili zaradi umazanih dejanj in izsiljevanja. Obljubili so, da bodo upravnika še danes aretirali. Rešitelja sta zadovoljno odšla domov.



Naslednji dan so se vsi občani, radovedneži, novinarji pa tudi naključni obiskovalci zbrali v konferenčni dvorani, ki še svoj živ dan ni bila tako polna. Odvijala se je namreč tiskovna konferenca, na kateri so javno razkrinkali Jožeta Žepa. Govor je imel glavni policijski inšpektor. Povedal je, da so doktorja Žepa včeraj prijeli in da mu zaradi zbranih dokazov grozi zaporna kazen. Spregovorila je tudi babičina prijateljica Mira Nob: »Vsi smo prezirali in zaničevali vedno bolj bogatega in lakomnega upravnika, a si nismo upali nikomur povedati, saj nas dom drži pri življenju. Tveganje bi bilo preveliko, saj si izgube mesta v domu ne moremo privoščiti. Upravnik nas je pravzaprav izsiljeval, saj je vedel, da dom nujno potrebujemo in da bi za mesto v njem

naredili vse. Njegova dejanja so nesprejemljiva in nizkotna, zato smo neverjetno hvaležni Ani Meraj, Niku Plavcu in Tini Birak, ki so nas rešili. Spoštujem Ano, ki je prva izmed nas spregovorila, naša mlada tovariša pa sta poskrbela, da je za vse skupaj izvedela policija in ukrepala. Najlepša hvala vsem!«



Vse, kar je nakradel gospod Žep (tega pa je bilo kar za trikrat več kot sama vrednost doma z vsemi aparati), je bilo vrnjeno pravim imetnikom, denar pokojnih pa je bil namenjen v poseben sklad, iz katerega je bila organizirana popolna prenova doma. Na dvorišču doma so naredili lep park z vodomatom, klopcami in obilo rastlin, tako da se upokojenci počutijo kot sredi narave. Prenovili so sobe, nakupili nove zdravniške aparate, poskrbeli za boljšo hrano, zgradili dvigala za ljudi na invalidskih vozičkih ... In najpomembneje ter najbolje: z denarjem iz sklada oskrbovancem prirejajo razne prireditve, praznovanja, predstave, predstavitev, predavanja ... Z vsem zgoraj naštetim pa so prenovili tudi voljo in vzdušje v domu.

Oskrbovanci so veseli, srečni, zadovoljni in razposajeni kot otroci. Zdi se, da so čisto pozabili na svoje bolezni in uživajo v življenju. A navkljub vsem animacijam in prireditvam vseeno vsak dan naskrivaj pogledujejo proti vratom in nestrno pričakujejo Tino in Nika, ki jim s svojim nasmehom vedno polepšata dan.

ROMUNIJA - SVET GROFA DRAKULE IN NJEGOVIH MRAČNIH SKRIVNOSTI



Poletne počitnice sem večinoma preživela v našem avtodomu. Z družino smo potovali po srednji, južni in jugovzhodni Evropi. V petih tednih smo prepotovali Avstrijo, Madžarsko, Romunijo, Bolgarijo in Grčijo. Najbolj mi je bila vseč Romunija. Marsikdo, ki tam še ni bil, si najverjetneje misli: umazana in neurejena dežela, polna revežev in kriminala. To sem mislila tudi jaz, saj sem si podobo Romunije oblikovala na osnovi govoric pa tudi na osnovi Romunov, ki sem jih videla v Sloveniji. Predstavljala sem si deželo polno tatov in ugrabiteljev, nemogoče življenjske pogoje in revščino. Prav zato nisem bila preveč navdušena, ko sem izvedela, da jo bomo prepotovali po dolgem in počez. Nato pa sem, ko smo se v deželo pripeljali z madžarske strani, skoraj padla na zadnjo plat. Romunija je urejena pa tudi moderna država kot večina držav na zahodu Evrope. V vsakem večjem mestecu je tramvaj, če ne ravno metro, na vsakem vogalu stojijo uniformirani policisti, večina ljudi obvlada angleščino in italijanščino ... Najbolj pa me je očaral njihov jezik! Ne lažem, jezik se sliši kot slavčkovsko petje. V njem lahko zaslišiš italijanske, francoske in kdaj pa kdaj tudi kakšne slovanske besede. Ljudje pa so izjemno prijazni.

No, zdaj pa k naši poti. Kot sem že povedala, smo se v Romunijo pripeljali z madžarske strani. Takoj za mejo smo prespali v mestecu Baile Felix, kjer so imeli prijetne toplice. Naslednji dan pa smo obiskali nekaj izredno strašljivega, pa tudi zanimivega - rojstni kraj grofa Drakule. No, s to Drakulo je pravzaprav tako. V 14. stoletju je živel transilvanski vladar Vlad Tepeš. Bil je zelo krut in poznal je grozljive metode mučenja. Do svojih ljudi je bil izredno dober, če pa mu je v roke prišel sovražnik, je revež prosil smrti. Prav zato so Tepešu nadeli vzdevek Dracula oziroma zmaj ali hudič. Ob koncu 19. stoletja pa si je irski pisatelj Bram Stoker izmislil grozljiv roman Drakula, kjer je bil Vlad Tepeš vampir Drakula. Pred Drakulovo rojstno hišo stoji spominska plošča, prebivalci Sighisoare pa se večinoma preživljajo s turizmom, saj so povsod stojnice z vampirskimi zobmi, pa lasuljami, maskami, skodelicami ... Skratka prodajajo neuporaben kič in navlako, a to naivni turisti tudi kupujemo.

- OSEBNA IZKAZNICA:

IME: Republika Romunija

VELIKOST: 239391 kvadratnih kilometrov (je približno 12-krat večja od Slovenije)

ŠTEVILO PREBIVALCEV: 21 698181 milijonov prebivalcev (približno 10-krat več kot Slovencev)

GOSTOTA PRBEIVALSTVA: 91,3/ na kvadratni kilometer

JEZIK: romunščina (romanski jezik)

GLAVNO MESTO: Bukarešta - dva milijona prebivalcev

VALUTA: 1 leu= 100 bani, 4 leu= 1 euro

LEGA DRŽAVE: Romunija leži v jugovzhodni Evropi na Balkanskem polotoku in meji na Srbijo, Madžarsko, Ukrajino, Moldavijo in Bolgarijo. Ima del Črnega morja. Razdeljena je na 41 okrožij.

EVROPSKA UNIJA: Romunija je članica Evropske unije od 1. januarja 2007, vendar še nima denarne valute evra.

IME: V času Rimskega imperija se je dežela imenovala Dakija.



Naša naslednja točka je bila vas Bran, ki leži pod dvorcem grofa Drakule. Prespali smo v Vampire campingu. Ponoči so me zbudili glasni cerkveni zvonovi ob polnoči. Pogledala sem skozi okno in naenkrat sem bila čisto zbudjena. Na vzpetini nad vasjo se je v meglen sij polne lune zavijal mogočni dvorec. Grozljiv in obenem čudovit prizor! In naenkrat sem se spominjala vsega, kar sem kdaj brala ali slišala o Drakuli. Ko sem se spomnila, da sem v srcu Transilvanije, pokrajine, ki je na svetu najbolj povezana s svetom magije, čarovnij, nepojasnjenih dogodkov, domišljije... , skratka s svetom, ki vse privlači, a se ga bojimo, me je spreletel srh, saj se mi je zazdelo, da nekaj s tistega izmišljenega sveta živi in obstaja tu ...

Naslednje jutro je sijalo sonce in grad je, osvetljen s prvimi sončnimi žarki, bil prav prijazen. Ko smo plačali vstopnino, smo se začeli vzpenjati na grič, kjer je bilo povsod spet na stotine stojnic, ki so ponujale neuporabne izdelke. Če pa po pravici povem, me je grad kar malo razočaral. Njegova zunanost me je sicer povsem osupnila, a notranost ni bila nič posebnega, razen sobe namenjene vampirjem in Draculi, ki je bila zelo zanimiva. Izvedeli smo tudi, da grad v Branu ni pravi grad Drakule, saj se je ta podrl, v tem gradu pa se je skrival pred vpadi Turkov.



Pod dvorcem pa turistom domačini ponujajo še eno atrakcijo: hišo strahov s pravimi igralci! Mlajšim od dvanajst let je vstop prepovedan, vendar so v hišo strahov pustili tudi mojo pogumno mlajšo sestro, jaz, »ta velika« pa sem se kar tresla od strahu, ko smo vstopali v mračno notranost. Če me ni prestrašil dvorec, pa me je zagotovo hiša strahov. Ko smo prišli ven, so se mi noge kar tresle. Vsem, ki boste kdaj obiskali Bran, še posebej pa mladim, priporočam, da si hišo strahov in dvorec ogledajo, saj je to res noro in

novo doživetje.

Ko smo zapustili Bran, smo si ogledali še dve stari romunski mesti, Brasov in Sibio, nato pa smo končno prišli do glavnega mesta Romunije - Bukarešte. Temu lahko res praviš velemesto. Ima toliko prebivalcev kot celotna Slovenija in je izredno velika. Vse »klapa«, tako podzemne železnice, kot avtobusi in metroji ... Bukarešta je pravi raj za nakupovanje, če imaš le čas, povsod kar mrgoli kavarnic in restavracij. Bukarešta je tudi zelo urejena, saj je na vsakem koraku polno vodomotov in parkov. Najbolj pa se mi je v spomin vtisnil romunski parlament. Je največji parlament na svetu in druga največja stavba na Zemlji. Pred njim stojijo patrulje vojakov, okoliš pa je zelo lep. Mimo njega smo hodili celih deset minut.

Po ogledu Bukarešte smo se odpeljali proti bolgarski meji. Na mejnem prehodu se je iz nekega očesa skotalila debela solza.

LA REVEDERE, ROMANIA !

Katja Sluga

MINI SLOVAR:

ena-unu	šest-sase
dve-doi	sedem-sapte
tri-trei	osem-opt
štiri-patru	devet-noua
pet-cinci	deset-zece

Kako ti je ime? Cum te numesti?

Jaz sem... -Eu sunt...

Koliko si star?-Cati ani ai?

Star sem devet let. - Sunt noua ani.

Kje si doma?- Unde esti acasa? Doma sem v Sloveniji. - Am fost acasa in Slovenia.

Dobro jutro!-Buna dimineata!

Dober večer! - Buna seara!

Nasvidenje, dober dan!-La revedere!

Živijo! - De viata!

počitnice-sarbatori	šola-scoala
Romunija-Romania	Bukarešta-Bucuresti
vampir-Vampire	žival-orgine amnimala
rastlina-de plante	hiša-casa
hrana-mancare	pijača-bea
deklica-fata	deček-baiat
ženska-feminin	moški-barbat
sestra-sora	brat-frate

NEW YORK

New York! Veličastno mesto, kjer lahko najdeš vse. Od revnih do najbogatejših prebivalcev sveta. Od ozkih, temnih uličic do bogatih, barvastih, sapo jemajočih ulic, po katerih se sprehaja neverjetno število ljudi, kot v centru Ljubljane za novo leto. Tudi ljudje se razlikujejo med seboj. Vseh ras, barv, obraznih potez. New York je po številu prebivalcev največje mesto v ZDA. Na 830 kvadratnih kilometrih se stiska kar 8,2 miliona prebivalcev.

Zbudili so me že zgodaj zjutraj in odpeljali smo se v Trst, od koder smo poleteli proti Rimu. Ko sem končno sedela na letalu, po dolgih urah preverjanja prtljage in potnih listev, sem opazovala oblake skozi okno. Takrat me je prešinilo: »V New York grem! In to že drugič v svojem življenju!« Takrat me je premagal spanec in pogreznila sem se v sanje, kar pa ni trajalo prav dolgo, saj te na osemurnem letu zbudijo vsaj petkrat, če ne še pogosteje. Ko smo prispeli na gromozansko letališče New Wark, ki leži zunaj mesta (letališče samo pa je dovolj veliko za celo mesto), je bila ura okrog enih. Po njihovem času seveda, pri nas se je ura bližala sedmi. Na letališče nas je prišla iskat mamina prijateljica Johanna, pri kateri smo tudi stanovali. Ko smo se skozi divjo gnečo končno prebili do Brooklyna, so nas tam že čakale vozovnice za podzemno. To smo takoj izkoristili in se že prvi dan odpravili na raziskovanje Mannhatna. S podzemno smo se odpeljali do Brooklynskega mostu, ki smo ga prečkali peš, saj je Mannhatenski namenjen le vozilom. Ko smo se proti večeru odpravili nazaj, nas je pričakala večerja. Vendar mislim, da bi mi jastog bolj teknil, če bi bila bolj prisebna. Od utrujenosti se se samo onesvestila v posteljo in to skoraj dobesedno.

Ko sem se naslednji dan zbudila, kar nisem mogla verjeti, da se to res dogaja. Naslednjih nekaj dni sem preživela po trgovinah ali pa raziskovala različne predele mesta. Precej me je fascinirala kitajska četrt, ampak nisem prepričana zakaj. Obiskala sem tudi največji nakupovalni center na svetu Macey's, vendar se cene oblačil in drugih izdelkov enačijo z njegovo velikostjo. Privoščili smo si tudi piknik v Central Parku, ki je res nekaj posebnega. Veliko ljudi prihaja tja se rekreirat, veliko pa jih tja prihaja na kosilo med službo. Večinoma tisti iz bližnjih poslovnih zgradb. Videla sem tudi najvišjo zgradbo New Yorka, vednar ko sem se ozrla navzgor, me je spreletel srh. Pomislila sem na to, kaj bi se zgodilo, če bi se zgradba pričela podirati. V tistem trenutku bi bilo zelo malo možnost, da preživim.

Nekdo mi je rekel, da New York imaš lahko rad ali pa ne, srednje možnosti ni. Mislim, da ima ta oseba prav. No, jaz sem zase prepričana, da sem ena izmed tistih, ki imajo New York zelo radi.

Gaja Lukacs Čufer



HOROSKOP**OVEN:** 21.3. - 20.4.

Ljubezen: * * * *

Zdravje: * * * *

Denar: * * *

Prijateljstvo: *

Družina: * * *

Šola: * * * * *

Slavni: Leonardo da Vinci,
Kristen Stewart, Kate Hudson,
Keira Knightley, Lady gaga –
Stefany Joanne Angelina

BIK: 21.4. - 21.5.

Ljubezen: * * * *

Zdravje: *

Denar: * *

Prijateljstvo: * * * *

Družina: * * *

Šola: * * *

Slavni: Shakespeare, Jassica Alba,
Penelope Cruz, Megan Fox, Robert
Pattinson

DVOJČKA: 22.5. - 21.6.

Ljubezen: * *

Zdravje: * * * *

Denar: * *

Prijateljstvo: * * *

Družina: * * * *

Šola: * * * * *

Slavni: Rembrandt, Naomi
Campbell, Jonny Deep,
Nicole Kidman, Angelina Jolie

RAK: 22.6. - 22.7.

Ljubezen: * *

Zdravje: * * * *

Denar: * * *

Prijateljstvo: * * *

Družina: * *

Šola: * * * *

Slavni: Ernest Hemingway,
Tom Cruise, Selena Gomez,
Pamela Anderson, Tom Hanks

LEV: 23.7. - 23.8.

Ljubezen: *

Zdravje: * * *

Denar: * * * * *

Prijateljstvo: * *

Družina: * *

Šola: * * *

Slavni: Napoleon I., Robert de
Niro, Roger Federer, Madonna

DEVICA: 24.8. - 22.9.

Ljubezen: * * * * *

Zdravje: * * * *

Denar: * * *

Prijateljstvo: * * *

Družina: * * *

Šola: * * *

Slavni: Agatha Cristie, Cameron Diaz,
Michael Jackson, Beyonce Knowler

TEHTNICA: 23.9. - 23.10.

Ljubezen: * *

Zdravje: * * *

Denar: *

Prijateljstvo: *

Družina: * *

Šola: * * * *

Slavni: Avril Lavigne, Kate Winslet, Zack
Efron, Will Smith

ŠKORPIJON: 24.10. - 22.11.

Ljubezen: * * *

Zdravje: *

Denar: * *

Prijateljstvo: * * *

Družina: * * *

Šola: * * * * *

Slavni: Pablo Picasso, Leonardo di
Caprio, Julia Roberts, Demi Moore

STRELEC: 23.10. - 21.12.

Ljubezen: * * *

Zdravje: * * *

Denar: * * * * *

Prijateljstvo: * * * * *

Družina: * *

Šola: * * * * *

Slavni: Walt Disney, Brad Pitt, Tyra
Banks, Britney Spears

KOZOROG: 22.12. - 20.1.

Ljubezen: * *

Zdravje: * * * * *

Denar: * * *

Prijateljstvo: *

Družina: * *

Šola: * *

Slavni: Orlando Bloom, Mel Gibson,
Kate Moss, Elvis Presley

VODNAR: 21.1. - 18.2.

Ljubezen: * * * *

Zdravje: * * *

Denar: * *

Prijateljstvo: * * *

Družina: * * * *

Šola: * * * *

Slavni: Christian Dlor,
Nejka Omahen, Paris Hilton, Alica
Keys, John Travolta

RIBI: 19.2. - 20.3.

Ljubezen: * * * * *

Zdravje: *

Denar: *

Prijateljstvo: * * *

Družina: * * * * *

Šola: * * *

Slavni: Albert Einstein, Sharon
Stone, Eva Longoria, Rihanna

ALI VEŠ, DA ...

... gaganje rac ne sprošča odmeva in nihče ne ve zakaj?

... je nemogoče kihiniti z odprtimi očmi?

... je: $111,111.111 \times 111,111.111 = 12.345,678.987,654.321$?

... morske zvezde nimajo možganov?

... komarji nimajo zob?

... je nemogoče polizati svoj komolec?
80% vseh ljudi, ki so to prebrali, so
skušali polizati svoj komolec.

... imajo srčne mišice moč, da lahko kri
brizgnejo 10m visoko?

... so sloni edine živali, ki ne morejo
skočiti?

... je najmočnejša mišica tvojega telesa
jezik?

... je statistično gledano več ljudi strah
pajkov kot smrti?

... so vsi polarni medvedi levičarji?

.. krokodili ne morejo pomoliti jezika iz
ust?

... metulji okušajo z nogami?

.. ščurki lahko brez glave preživijo 9
dni?

...je bilo izumitelja elektrike Thomasa
Edisona strah teme?

ITALIJAN

Italijanski turist v londonskem hotelu naroči natakariči:
 »Tu ti tu rum tu tu.«
 Natakariča se razjezi:
 »Vam bom že pokazala, tralala.«
 Mimo pride mlad Anglež, ki zna italijansko. Nasmehne se in razloži natakariči:
 »Two tea to room 22.« (Dva čaja v sobo 22.)

ZLATA RIBICA

Ribič je v Ljubljani ujel zlato ribico in ji rekel:
 "Spustim te, če mi izpolniš eno željo!"
 "Izpolnila ti jih bom deset, samo ne vračaj me v to umazano reko!"

SIVI LASJE

Plešec se gleda v ogledalo in si reče:
 »Že 50 let imam, pa niti enega sivega lasu.«

BLONDINKA

Blondinka pride v trgovino in vpraša prodajalca:
 »Ali lahko kupim tole mikrovalovno pečico?«
 »Ne, ker ste blondinka.«
 Naslednji dan se blondinka vrne v trgovino, tokrat s pobarvanimi lasmi v rjavo.
 »Ali lahko kupim tole mikrovalovno pečico?«
 »Ne, ker ste blondinka.«
 Naslednji dan blondinka spet pride v trgovino, tokrat s črnimi lasmi.
 »Ali lahko kupim tole mikrovalovno pečico?«
 »Ne, ker ste blondinka.«
 »Kako pa veste, da sem blondinka?«
 »Ker že vse dni kupujete tole televizijo.«

PRI SLOVENŠČINI...

»Janezek mi lahko sprejš glagol hoditi?«
 »Em...hodim...hodiš...hodi...«
 »ZNAŠ HITREJE? Daj še enkrat od začetka.«
 »Tečem ...tečeš...teče...«

PRAZNA SOBA

"Imate morda kakšno prazno sobo?"
 "Žal je vse zasedeno."
 "Kaj pa, če bi prišla angleška kraljica?"
 "No, potem bi se že kaj našlo."
 "Dajte mi torej to, kar bi se že našlo, kraljice zagotovo ne bo."

INŠPEKCIJA

Inšpekcija obiše zapore. Enega od zapornikov vprašajo:
 "Zakaj ste vi tu?"
 "Ker je zapor tako močno zastražen in je zaporniški zid tako visok."

UDAREC

Zakaj ste udarili soseda?
 "Udaril sem ga, ker me je udaril nazaj."

PRIHRANEK

Očka, prihranil sem ti denar!
 "Kako? Ti meni?"
 "Seveda! Se spominjaš, da si mi rekel, da mi boš dal sto tisočakov, če izdelam razred. No, uspelo ti je prihraniti denar!"

DOBER RAZLOG

"Janezek, zakaj ti domače naloge vedno piše očka?"
 "Ker jih dedek ne zna, mami pa nikoli nima časa!"

VINO

Nek moški v gostilni natakariču naroči: »Prinesite mi kozarec tina, prosim.«
 »Hočete reči vina?« ga popravi natakarič.
 »Ne, ne, tina,. Se tikava, ker se že dolgo poznavam.«

Viri: Najdi.si - Vici,

Rubriko je pripravila
Iza Štrumbelj Oblak.

Kaj je anekdota?

To je kratka pripoved, ki govori o nekem dogodku, ki se je zgodil neki znani osebi. Po navadi je smešna in zabavna, a to ni nujno.

Aleksander Veliki

Aleksander Veliki je s svojo številno vojsko hodil po puščavi. Vsi so bili zelo žejni. Ko so se ustavili, je Aleksandru eden izmed vojakov prinesel čelado, do vrha polno vode. Aleksander ga je vprašal, če je vode dovolj za vseh deset tisoč mož. Vojak je odkimal in Aleksander je dragoceno vodo zlil na tla.

Oblikovalka: Barbara Kampjut
 Naslovnica: Iza Štrumbelj Oblak
 Tisk in vezava: ABO-grafika

Zahvaljujemo se podjetju ATOS VIS d.o.o
 za sponzoriranje šolskega glasila.